

DE VLAAMSE MINISTER VAN JUSTITIE EN HANDHAVING, OMGEVING, ENERGIE EN TOERISME

VERSLAG AAN DE VLAAMSE REGERING

Betreft: Besluit van de Vlaamse Regering tot wijziging van de regelgeving over soorten, soortenschade, wapens, visserij en jacht, tot opheffing van het besluit van de Vlaamse Regering van 27 maart 1985 houdende reglementering van de handelingen die het grondwater kunnen verontreinigen en tot wijziging van het Besluit van de Vlaamse Regering van 14 juli 2017 betreffende de natuurbeheerplannen en de erkenning van natuureservaten

1. INLEIDING

Dit verslag aan de Vlaamse regering is er op gericht een systematische en algemeen kenbaar gemaakte toelichting te verschaffen bij het besluit van de Vlaamse regering tot wijziging van de regelgeving over soorten, soortenschade, wapens, visserij en jacht, tot opheffing van het besluit van de Vlaamse Regering van 27 maart 1985 houdende reglementering van de handelingen die het grondwater kunnen verontreinigen en tot wijziging van het Besluit van de Vlaamse Regering van 14 juli 2017 betreffende de natuurbeheerplannen en de erkenning van natuureservaten.

Daartoe wordt er in een eerste deel een algemene situering gegeven.

Daarna volgt een artikelsgewijze bespreking. Bij elk artikel wordt er, zo mogelijk en relevant, toegelicht waartoe het artikel dient, wat de beknopte inhoud is van het artikel, welke de verbanden zijn met andere bepalingen in het besluit en wordt er voor het overige alle nodige terminologische en inhoudelijke toelichting gegeven.

2. ALGEMENE SITUERING

Voorliggend wijzigingsbesluit bundelt diverse aanpassingen aan de Vlaamse soorten-, jacht- en riviervisserijwetgeving, evenals aanverwante wetgevingen.

De aanpassingen hebben hoofdzakelijk betrekking op technische wijzigingen (aanvullingen, verduidelijkingen, correcties), met relatief geringe impact, waarbij de rationale van de actuele wetgeving niet significant wijzigt. Doel is het verbeteren van de duidelijkheid en handhaafbaarheid van de wetgeving, of het wegwerken van hiaten in de wetgeving. Tegelijk worden een aantal bepalingen aangepast ingevolge wijzigingen in reglementering op federaal, Benelux of Europees niveau. Verder worden enkele technische correcties en aanpassingen doorgevoerd en wordt de wetgeving geactualiseerd.

Bijkomend worden een continue werking rond jachtplannen ingevoerd. Die aanpassingen leiden tot een optimalisatie van de nauwkeurigheid, raadpleegbaarheid en bijsturing van jachtplannen, een verduidelijking van de wijzigingsprocedure voor jachtplannen, en een digitalisering en administratieve lastenverlaging voor de overheid en de jachtrechthouder.

Er wordt een wijziging aangebracht in de regeling omtrent publieke consultatie van natuurbeheerplannen, waardoor niet publiek toegankelijke militaire domeinen van consultatie vrijgesteld worden.

Tenslotte wordt het besluit van de Vlaamse Regering van 27 maart 1985 houdende reglementering van de handelingen die het grondwater kunnen verontreinigen integraal opgeheven.

3. ARTIKELSGEWIJZE BESPREKING

Hoofdstuk 1. Wijzigingen van het Besluit van de Vlaamse Regering van 23 juli 1998 tot vaststelling van nadere regels ter uitvoering van het decreet van 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu

Artikel 1

Met betrekking tot vergunningsplichtige vegetatiewijzigingen wordt teruggekeerd naar de vroegere situatie, van voor de wetwijziging uit 2018 in het kader van de afstemming op de omgevingsvergunning. In de vroegere procedure volstond een adviesvraag aan ANB om een aanvraag als vegetatiewijziging te kunnen behandelen. Door de wetwijziging uit 2018 werd een aparte aanvraag in het leven geroepen. Wanneer de aanvraag vegetatiewijziging ontbreekt, is het dossier niet-ontvankelijk of is er een legaliteitsbelemmering bij de beslissing in geval men vegetatie wenst te wijzigen, en dit zelfs met een gunstig advies van het Agentschap voor Natuur en Bos. Dit zorgt voor een aanzienlijke verzwaring van de procedure. Wat verboden te wijzigen vegetaties betreft, blijft de noodzaak tot een afwijking van ANB behouden conform huidige situatie.

Artikel 2

Dit artikel voegt de mogelijkheid tot een tijdelijk captatieverbod voor oppervlaktewater in de natuurreggeving in voor bevaarbare en onbevaarbare waterlopen in ruimtelijk kwetsbare gebieden, om schade aan beschermde vegetaties te voorkomen in het geval van aanhoudende droogteperiodes. Dit verbod kan worden ingesteld op basis van een besluit van de gouverneur, na advies van het INBO en de CIW, elk volgens de eigen expertise. Onttrekkingen van drinkwater voor vee en voor menselijke consumptie worden uitgesloten van dit captatieverbod.

Hoofdstuk 2. Wijzigingen van het Besluit van de Vlaamse Regering van 11 oktober 2002 tot bepaling van de wapens die tot de reglementaire uitrusting behoren van sommige ambtenaren van het Agentschap voor Natuur en Bos en tot vaststelling van de bijzondere bepalingen betreffende het voorhanden hebben, het bewaren en het dragen van wapens

Artikel 3

Het besluit van de Vlaamse Regering van 26 april 2019 houdende de preventie, surveillance en bestrijding van klassieke en Afrikaanse varkenspest bij wilde zwijnen ter uitvoering van het Wildedierenziektedecreet van 28 maart 2014 vormt de reglementaire basis voor de operationalisering van het varkenspestbestrijdingsplan dat tot doel heeft om accuraat en snel alle maatregelen te kunnen nemen om in geval van een infectie bij in het wild levende everzwijnen de ziektespreiding te reduceren of de ziekte uit te roeien. In besmet gebied wordt ernaar gestreefd om eventuele bijzondere jacht op wild zwijn zo efficiënt mogelijk te laten verlopen.

Op grond van artikel 14 van voormeld besluit kunnen gemachtigde ambtenaren (i.e. aangestelden) van het Agentschap voor Natuur en Bos geluidsdempers en nachtzichtapparatuur inzetten bij de bijzondere jacht op wilde zwijnen, weliswaar enkel binnen het afgebakende besmet gebied bij uitbraak van Afrikaanse varkenspest, op voorwaarde dat de jacht op wild zwijn in dit gebied is toegestaan onder coördinatie van het

agentschap, en op voorwaarde dat dit in overeenstemming is met de bepalingen van de federale wapenwetgeving.

Voorliggende wijziging van het besluit van de Vlaamse Regering van 11 oktober 2002 tot bepaling van de wapens die tot de reglementaire uitrusting behoren van sommige ambtenaren van het Agentschap voor Natuur en Bos en tot vaststelling van de bijzondere bepalingen betreffende het voorhanden hebben, het bewaren en het dragen van wapens heeft precies tot doel om de wapenuitrusting van de aangestelden van het Agentschap voor Natuur en Bos uit te breiden met geluidsdempers en nachtzichtapparatuur in overeenstemming met de federale wapenwetgeving.

Het advies van de minister van justitie werd gevraagd overeenkomstig artikel 2, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 26 juni 2002 betreffende het voorhanden hebben en het dragen van wapens door de diensten van het openbaar gezag of van de openbare macht.

Tenslotte werden enkele technische tekstuele aanpassingen doorgevoerd om de bepaling in overeenstemming te brengen met het jachtvoorwaardenbesluit artikel 9 en 10.

Hoofdstuk 3. Wijzigingen van het besluit van de Vlaamse Regering van 12 december 2008 tot uitvoering van titel XVI van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid

Artikel 4, 5, 6 en 7

De wijzigingen aan de besluiten nopen tot de aanpassing van sommige bijlagen van het milieuhandhavingsbesluit. Die bijlagen bevatten, per decreet of besluit, een opsomming van alle bepalingen waarvan de schending een milieu-inbreuk uitmaakt. Als sommige bepalingen in sectorbesluiten gewijzigd worden, moeten ook de betreffende bijlagen van het milieuhandhavingsbesluit aangepast worden.

Hoofdstuk 4. Wijzigingen van het Soortenbesluit

Artikel 8

De definitie vané “taxidienst voor wilde dieren” wordt aan de lijst toegevoegd. Deze term is verbonden met het nieuwe Hoofdstuk 5/1 Werking van taxidiensten voor wilde dieren.

Artikelen 9 en 10

Correcte verwijzing naar de website van het agentschap doorheen het ganse soortenbesluit.

Artikel 11

De actuele vrijstelling in het soortenbesluit artikel 13, 2° op de verbodsbepalingen van artikel 12 vloeit voort uit artikel 6.2 van de Vogelrichtlijn : « Voor de in bijlage III/1 vermelde soorten zijn de in lid 1 bedoelde activiteiten [i.e. verkoop, vervoer voor verkoop, het in bezit hebben voor verkoop, het te koop aanbieden] niet verboden indien de vogels op geoorloofde wijze zijn gedood of gevangen of op een andere geoorloofde manier zijn verkregen ». De bedoeling van dit artikel is om de handel en het vervoer van een aantal populaire jachtvogels toe te laten. De Bijlage III/1 van de Vogelrichtlijn bevat zeven vogelsoorten. Vier hiervan - met name Wilde eend, Patrijs, Fazant en Houtduif - vallen, voor wat handel en vervoer betreft, effectief onder de Vlaamse regelgeving inzake jacht. Dit heeft als gevolg dat, conform artikel 3, §2 van het soortenbesluit, dit besluit niet op deze soorten van toepassing is voor wat vervoer en handel betreft. De overige drie soorten vallen echter niet onder het jachtwild, zoals weergegeven in artikel 3 van het Jachtdecreet van 24 juli 1991. Geen van deze drie soorten - Barbarijse Patrijs, Moerassneeuwhoen (alle ondersoorten) en Rode Patrijs - is immers inheems in het Vlaamse Gewest. Dat betekent dat vervoer van en handel in deze soorten moet geregeld worden via het soortenbesluit. Bij de drie soorten in kwestie wordt categorie 5 van Bijlage 1 aangekruist.

Het Soortenbesluit neemt hier de bewoordingen van de Vogelrichtlijn over, maar voegt er aan toe dat moet worden aangetoond dat de betreffende specimen “op geoorloofde wijze werden verkregen buiten het Vlaamse Gewest, maar op het Europese grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie”. Dit leidt nu,

ingevolge de Brexit, tot de vaststelling dat het vervoer en de handel van in het Verenigd Koninkrijk gekweekte specimen van de betrokken soorten niet meer mogelijk is, terwijl het vervoer en de handel vanuit de overblijvende landen van de Europese Unie wel mogelijk blijft. Vlaamse wildverwerkingseenheden die voordien de betreffende soorten zonder beperkingen verhandelden vanuit het Verenigd Koninkrijk hebben hier nu telkens een afwijking op het Soortenbesluit voor nodig, en dit in tegenstelling tot bijvoorbeeld Brusselse of Waalse bedrijven, waar deze handelsbeperking niet geldt. Met name voor rode patrijs werden hiervoor al afwijkingen aangevraagd (en verkregen). Daar het plotse handelsverbod berust op een juridisch-technische samenloop van omstandigheden, wordt dit in het soortenbesluit rechtgezet, weliswaar beperkt tot de gekende handelsstromen van dode specimen voor consumptie.

De modaliteiten van het soortenbesluit artikel 12 en 13 hebben enkel betrekking op het vervoer en verhandelen van de betrokken soorten, en niet op de sanitaire en fytosanitaire (SPS) invoerwetgeving die op Europees niveau wordt vastgelegd en waarvan de implementatie in België onder de bevoegdheid valt van het FAVV.

Artikel 12

Deze wijzigingen omvatten een aanpassing aan gewijzigde terminologie.

Artikel 13

Dit artikel voegt de mogelijkheid tot een tijdelijk captatieverbod voor oppervlaktewater in de natuurregeling in voor bevaarbare en onbevaarbare waterlopen in ruimtelijk kwetsbare gebieden, om schade aan beschermde soorten te voorkomen in het geval van aanhoudende droogteperiodes. Dit verbod is enkel van toepassing voor beschermde soorten die opgenomen zijn in een besluit van de Vlaamse Regering houdende vaststelling van de instandhoudingsdoelstellingen en prioriteiten voor een aangewezen speciale beschermingszone (S-IHD besluiten). Dit verbod kan worden ingesteld op basis van een besluit van de minister, na advies van het INBO en de CIW, elk volgens de eigen expertise. Onttrekkingen van drinkwater voor vee en voor menselijke consumptie worden uitgesloten van dit captatieverbod.

Artikel 14

Art. 29, 4° van het soortenbesluit, over beheerregelingen, verwijst naar afwijkingen op beschermingsbepalingen, en ook naar aanvullingen en wijzigingen aan bijlage 3 van het besluit. Omdat beheerregelingen ook kunnen dienen voor invasieve uitheemse soorten (cf. Art. 31/8), is het consistent om ook naar afwijkingen op bestrijdingsbeperkingen uit, aanvullingen op, en wijzigingen aan, bijlage 3/1 te verwijzen. Dit kan dienen voor die gevallen waar de toegelaten bestrijdingsopties huidig te beperkend zijn of te ruim zijn. Om die reden wordt een punt 4°/1 toegevoegd.

Zowel bij punt 4° als 4°/1 wordt verduidelijkt dat de eventuele afwijkingen, aanvullingen of wijzigingen die via een beheerregeling worden doorgevoerd enkel gelden voor de soorten waarop de beheerregeling van toepassing is.

Artikel 15

Er wordt een afwijkingsmogelijkheid voorzien voor voorzieningen die dieren opvangen (zoals opvangcentra voor wilde dieren, dierentuinen, sanctuaries, dierenasielen) om Unielijstsoorten onder zich te houden, te vervoeren en onderling uit te wisselen.

De Europese verordening EU nr. 1143/2014 van het Europees Parlement en de Raad van 22 oktober 2014 betreffende de preventie en beheersing van de introductie en verspreiding van invasieve uitheemse soorten voorziet deze mogelijkheid, die nu ook in het Soortenbesluit geïmplementeerd wordt:

- Voor wat gezelschapsdieren betreft, biedt artikel 31/4 van verordening EU nr. 1143/2014 een goede basis om hen te houden in daartoe erkende voorzieningen.
- Het beheer van in het wild voorkomende soorten wordt geregeld door artikel 19 van diezelfde Verordening. Die definieert beheermaatregelen als "dodelijke of niet-dodelijke fysieke, chemische of biologische maatregelen om een populatie van een invasieve uitheemse soort uit te roeien, te beheersen of in te dammen". In het wild gevangen dieren moeten met andere woorden dus niet per

se worden gedood, wat de facto betekent dat zij ergens worden gehouden (zij het onder zo strikt als mogelijke omstandigheden, incl. handhaving van alle overige, verboden handelingen).

Plaatsing van voor de Unie zorgwerkkende invasieve uitheemse soorten is in de praktijk soms de enige optie i.f.v. effectieve bestrijding, bijvoorbeeld wanneer eigenaars van terreinen waar deze diersoorten voorkomen pas toelating geven voor bestrijding onder voorwaarde van een niet-lethaal natraject. Door de mogelijkheid te bieden aan opvangvoorzieningen om Unielijstsoorten op te vangen en uit te wisselen, verlaagt ook het risico dat zij deze dieren weigeren en dus op dumping van deze dieren in de natuur. Het is een lacune in de Vlaamse wetgeving dat voorzieningen voor de opvang van dieren momenteel geen Unielijstsoorten kunnen opvangen, transporteren of uitwisselen. Aangezien de Europese wetgeving dit niet a priori uitsluit, wordt de plaatsing van Unielijstsoorten in deze voorzieningen doorgaans gedoogd. Door deze mogelijkheid nu ook expliciet in de wetgeving op te nemen, wordt een grijze zone weggewerkt, worden de voorwaarden helder omschreven en verhoogt de handhaafbaarheid.

Om die reden biedt de nieuwe §3 bij artikel 31/5 van het soortenbesluit de mogelijkheid om onder strikte voorwaarden afwijking te verlenen aan erkende opvangvoorzieningen om Unielijstsoorten te houden, te transporteren en onderling uit te wisselen. De voorwaarden zijn een afspiegeling van de voorwaarden die ook in artikel 31/3 opgelegd worden voor onderzoek of ex situ bewaring van Unielijstsoorten, toegespitst op diersoorten, en zonder de mogelijkheid tot kweken. De afwijking kan enkel verleend worden aan opvangvoorzieningen die i.k.v. diverse regelgevingen een vorm van erkenning genieten, zoals opvangcentra voor wilde dieren, dierentuinen, sanctuaries, dierenasielen, etc. Zo wordt a priori uitgesloten dat dergelijke afwijking aan particuliere opvanginitiatieven kan gegeven worden.

Deze nieuwe §3 in artikel 31/5 biedt aldus een rechtsbasis zowel voor gezelschapsdieren als in het wild voorkomende specimens van Unielijstsoorten om hen te houden in voorzieningen. Specifiek voor de erkende opvangcentra voor wilde dieren blijft echter het principe van euthanasie van Unielijstsoorten de basispraktijk. Aan erkende opvangcentra voor wilde dieren wordt hier wel de mogelijkheid gegeven om op eigen kosten in opvang te voorzien, als zij daartoe een afwijkingaanvraag indienen.

Artikel 16 en 17

Artikel 31/8 en artikel 31/11 van het soortenbesluit geven aan dat invasieve soorten kunnen worden aangepakt via (1°) een beheerregeling, en (2°) bestrijding conform bijlage 3/1. Maar het is onduidelijk hoe deze opties zich tegenover elkaar verhouden ingeval er een beheerregeling is. Met name voor de gevallen waarin een beheerregeling dient om bestrijdingsopties te verengen, kan er zich een conflict voordoen. Dit is bijvoorbeeld het geval met de muskusrat, waar er aanvullende voorwaarden aan het vallengebruik worden opgelegd. Dit werd ook aangehaald in het MINA/SALV-advies over het ontwerp van beheerregeling voor de muskusrat. Deze onduidelijkheid wordt hier opgelost door uitdrukkelijk te voorzien dat een beheerregeling beperkingen kan opleggen aan de bestrijding conform bijlage 3/1. Dit is consistent met de toevoeging van punt 4°/1 in artikel 29 van het soortenbesluit (cf voorliggend wijzigingsbesluit artikel 14, 2°).

Artikel 18

Het bestaande artikel 33 van het Soortenbesluit wordt om technische redenen hernomen, met twee inhoudelijke aanpassingen:

Bij de voorwaarden om erkend te worden als opvangcentrum, wordt punt 2° verder verduidelijkt. Tot op heden bestaan er geen restricties voor de locatie waar een nieuw opvangcentrum kan opgericht worden. Dit betekent dat een nieuw initiatief kan neerstrijken in een regio die reeds goed afgedekt is door een bestaand opvangcentrum en waar bijgevolg geen nood aan extra opvangcapaciteit bestaat. Dit probleem wordt vanaf nu via de extra voorwaarde in punt 2° vermeden. Ter uitvoering van deze voorwaarde zal een kaart met knelpuntregio's op de website van ANB gepubliceerd worden. De nood aan bijkomende opvangcapaciteit wordt bepaald op basis van (i) de spreiding van het aanbod van hulpbehoevende dieren in Vlaanderen, (ii) de locaties van reeds erkende opvangcentra en (iii) de nabijheid van een opvangcentrum voor burgers. Zo wordt gestreefd naar een optimale spreiding van opvanginitiatieven over Vlaanderen.

Bij de modaliteiten van de erkenningsaanvraag wordt punt 6° verduidelijkt. Momenteel is er een gebrek aan degelijke toetsing of een initiatiefnemer beschikt over de correcte kwalificaties en ervaring om een opvangcentrum voor wilde dieren te leiden. Daartoe worden in punt 6° de minimale voorwaarden voor de correcte scholing en ervaring van de beheerder van een opvangcentrum verduidelijkt. Van een beheerder van

een opvangcentrum wordt verwacht dat hij minimaal in het bezit is van een bachelor diploma dierverzorging (of gelijkgestelde ervaring of opleidingsniveau). In geval het een eerste aanvraag tot erkenning betreft, wordt eveneens vereist dat hij voorafgaand een stageperiode van minimaal 4 maanden doorlopen heeft in een erkend opvangcentrum.

Artikel 19

De subsidieregeling van erkende opvangcentra voor wilde dieren wordt herzien om de professionalisering van deze opvangcentra te stimuleren. De huidige wetgeving toetst in het kader van de subsidieregeling enkel criteria die gebaseerd zijn op kwantiteit van de geleverde arbeid (zoals aantal rondleidingen, aantal opgevangen dieren, al dan niet publiceren van een tijdschrift) en niet op kwaliteit van de geleverde acties. Met name regels rond dierenwelzijn, minimale accommodatie, bioveiligheid, huisvesting, bovenregionale samenwerking, opleiding, etc. zouden best tussen opvangcentra onderling afgestemd zijn.

Om die redenen wordt voorzien dat het hoofd van het ANB noodzakelijke kwaliteitsstandaarden bepaalt. De noodzakelijke kwaliteitsstandaarden worden opgelegd i.k.v. de voorwaarden voor het dagelijks functioneren van opvangcentra (cf voorliggend wijzigingsbesluit artikel 31) en gelden dus als voorwaarde voor erkenning van opvangcentra. Aangezien het blijvend bereiken van deze kwaliteitsstandaarden een substantiële inzet van een dierenarts zal vereisen, wordt een subsidie van 50% van de bewezen werkingskosten voor dierenartsen voorzien, met een maximum van 15000 euro per jaar. Dit bedrag dient besteed te worden aan dagdagelijkse ondersteuning door een dierenarts in het opvangcentrum. Wat met dagdagelijkse ondersteuning bedoeld wordt, wordt gedefinieerd in de noodzakelijke kwaliteitsstandaarden. We willen met deze voorwaarde vermijden dat het budget volledig besteed wordt aan complexe, kostelijke operaties. Dit zou immers het doel van deze subsidieschijf voorbij schieten, met name de dagelijkse ondersteuning van een dierenarts voor het uitvoeren van courante diergeneeskundige handelingen, opvolgen van de noodzakelijke bioveiligheid alsook permanente kwaliteitscontrole van de volledige werking van het opvangcentrum.

De noodzakelijke kwaliteitsstandaarden hebben tot doel om de werking van de erkende opvangcentra te professionaliseren. Het valt te verwachten dat niet alle huidige opvangcentra de noodzakelijke kwaliteitsstandaarden zullen halen. Zij kunnen dus binnen een termijn van maximaal 3 jaar hun erkenning verliezen.

Samenvattend streeft deze wetswijziging naar een verdere professionalisering van de erkende opvangcentra voor wilde dieren, waarbij de actuele maximale werkingssubsidie van 8500 euro per jaar mits doorgedreven kwaliteitsbeheer kan verhogen met 15000 euro. Onder aanname van een daling van het aantal opvangcentra van 10 actueel naar 6 op termijn, blijft de grootteorde van de totale subsidiepot ongewijzigd. We streven dus naar minder maar beter georganiseerde en gefinancierde opvangcentra.

Het blijft vanzelfsprekend mogelijk i.k.v. de vrijheid van initiatief om ook andere opvanginitiatieven op te starten of te behouden; deze komen echter niet in aanmerking voor erkenning en subsidiëring door het ANB.

Artikel 20

1° De opwaardering van de loonkost van niveau C naar niveau B is gewenst om het uitgebreide takenpakket van de medewerkers van de erkende opvangcentra voor wilde dieren naar behoren uit te kunnen voeren. Minstens van de beheerder van het opvangcentrum wordt immers verwacht dat hij een bachelor diploma bezit (cf voorliggend wijzigingsbesluit artikel 18).

2° Momenteel heeft een opvangcentrum voor wilde dieren pas na 5 jaar werking recht op een personeelssubsidie. De laatste tien jaar is geen enkel initiatief in opstartfase geraakt. Mogelijke initiatiefnemers gooiden de handdoek in de ring omdat ze het financieel plaatje niet rond kregen. Ook in het kader van de verdere professionalisering van opvangcentra is een snellere subsidiëring aangewezen. Om die reden wordt een personeelssubsidie voorzien vanaf het moment dat het opvangcentrum erkend wordt door het Agentschap (momenteel is dat na 3 jaar bewezen werking, cf soortenbesluit artikel 33, tweede lid, 5°).

3° Om recht te hebben op de personeelssubsidie worden in dit artikel niet langer eisen gesteld inzake aanwezige infrastructuur. Vanuit de kwaliteitsstandaarden die bereikt zullen moeten worden om als opvangcentrum erkend te worden en te blijven, zullen immers reeds gedetailleerde voorwaarden opgelegd worden inzake noodzakelijke oppervlakte en accommodatievoorzieningen, bijvoorbeeld een quarantaineruimte en de noodzakelijke bioveiligheidsvoorzieningen (cf voorliggend wijzigingsbesluit artikel 31).

4° Van een opvangcentrum voor wilde dieren wordt i.k.v. schaalvergroting en professionalisering verwacht dat ze een netwerk van ten minste zestig vrijwillige medewerkers heeft uitgebouwd om in aanmerking te

komen voor personeelssubsidies. Een goede ondersteuning door vrijwillige medewerkers is immers cruciaal om de werking draaiende te houden en de dieren de noodzakelijke verzorging te bieden.

5° Van een opvangcentrum voor wilde dieren wordt i.k.v. schaalvergroting en professionalisering verwacht dat ze jaarlijks minstens 1500 inheemse wilde dieren opvangen om in aanmerking te komen voor personeelssubsidies.

Artikel 21

Een opvangcentrum dat gesubsidieerd wenst te worden, moet elk jaar een werkingsverslag indienen waarin duidelijk gemaakt wordt hoe het opvangcentrum voldoet aan de voorwaarden voor subsidiëring. Door de voorliggende aanpassing worden de opvangcentra verplicht gebruik te maken van een sjabloon dat door het agentschap wordt voorzien.

Artikel 22

Bovenop de interne ophaaldiensten die de opvangcentra in overeenstemming met de werkingsvoorwaarden in het Soortenbesluit moeten voorzien (bijlage 4A), zijn eveneens verschillende externe taxidiensten voor wilde dieren actief. Tot op heden werd hun werking gereguleerd door het verlenen van een ontheffing op het Soortenbesluit. Heel wat voorwaarden en verplichtingen die aan de opvangcentra worden opgelegd, zijn evenzeer van toepassing op deze externe taxidiensten. Daarom reguleren we de werking van de taxidiensten voor wilde dieren vanaf heden in een extra hoofdstuk dat naar analogie met Hoofdstuk 5 omtrent de werking van opvangcentra werd opgesteld. Op deze manier aligneren we de werking van de opvangcentra en taxidiensten. Voor de taxidiensten wordt het aldus mogelijk om een volwaardige erkenning voor hun werking aan te vragen. Onder bepaalde voorwaarden maken ze dan eveneens aanspraak op een subsidie.

Vermits de werking van de taxidiensten gespiegeld werd aan de werking van de opvangcentra kan voor de meeste nieuw toegevoegde artikels over de werking van de taxidiensten duiding verkregen worden in de toelichting bij de artikels over de werking van de opvangcentra (Soortenbesluit artikel 32 tot 40 en Bijlage 4).

Toelichting bij artikel 40/1: zie toelichting bij Soortenbesluit artikel 32.

Toelichting bij artikel 40/2: zie toelichting bij Soortenbesluit artikel 33 en Bijlage 4 A 10°.

Van een taxidienst wordt bovendien verwacht dat er een samenwerkingsovereenkomst met minstens 1 opvangcentrum wordt opgesteld, waarin minstens concrete afspraken inzake onderlinge communicatie, informatieoverdracht en registratie van de dieren tussen taxidienst en opvangcentrum worden vastgelegd. Voor een goede opvolging dient de werking van de taxidienst immers goed afgestemd te zijn op de werking van de opvangcentra.

Toelichting bij artikel 40/3: zie toelichting bij Soortenbesluit artikel 34.

Toelichting bij artikel 40/4: zie toelichting bij Soortenbesluit artikel 35.

Toelichting bij artikel 40/5: zie toelichting bij Soortenbesluit bijlage 4 C 8°.

Voorkeur geven aan het snelst bereikbare opvangcentrum verhoogt de overlevingskansen van het hulpbehoevende dier. Enerzijds zorgt deze keuze voor het beperken van de periode waarin het dier stress van het transport ervaart. Anderzijds krijgt het dier op deze manier ook sneller de gepaste verzorging. Echter, bepaalde opvangcentra hebben zich doorheen de jaren bepaalde expertise eigen gemaakt of infrastructuur

uitgebouwd die in andere opvangcentra niet aanwezig is. In dergelijke gevallen kan het voor het verhogen van de overlevingskansen van het dier gunstiger zijn om naar een verderaf gelegen opvangcentrum te rijden.

Dieren die tijdens het transport sterven dienen alsnog overgebracht te worden naar een opvangcentrum voor correcte verwerking van het kadaver, dit om de verspreiding van ziektes te vermijden en problemen inzake bioveiligheid te vermijden.

Toelichting bij artikel 40/6: zie toelichting bij Soortenbesluit artikel 40.

Toelichting bij artikel 40/7: zie toelichting bij Soortenbesluit artikel 37.

Toelichting bij artikel 40/8: elke erkende taxidienst kan aanspraak maken op een subsidie, mits deze taxidienst zorgt voor een substantiële uitbreiding van de opvangcapaciteit naar een regio die tot dusver niet afgedekt was door de erkende opvangcentra. De subsidie is bijgevolg niet automatisch gekoppeld aan de erkenning. Een taxidienst kan dus erkend zijn maar niet gesubsidieerd worden wegens niet voldoen aan de voorwaarde omtrent het werkingsgebied.

Toelichting bij artikel 40/9: zie toelichting bij Soortenbesluit artikel 40.

Artikel 23

Middels dit artikel wordt §2 van artikel 41 van het soortenbesluit geschrapt. Deze bepaling was indertijd ingevoerd als een overgangsbepaling voor het houden van met een open ring geringde vinken die tot 2001 legaal mochten worden gevangen. Deze bepaling is overbodig geworden omdat al die vinken ondertussen gestorven zijn en de overgangsperiode als sinds eind 2015 verstreken is.

Artikel 24

Deze wijziging houdt rechtstreeks verband met het schrappen van artikel 41, §2 (zie voorliggend wijzigingsbesluit artikel 23).

Artikel 25 en 26

Het ANB is niet langer georganiseerd in provinciale diensten. Het is dus niet wenselijk die provinciale diensten nog te vermelden. Het agentschap voor natuur en bos heeft een eigen definitie in het soortenbesluit onder de noemer 'agentschap'.

Artikel 27

Toevoeging van drie soorten aan bijlage 1 van het soortenbesluit.

1° goudjakhals: Goudjakhals is een potentiële toekomstige soort in Vlaanderen. De soort is in uitbreiding in Europa, en het is afwachten of, waar en hoe deze soort zich in Vlaanderen zal vestigen. In de Habitatrichtlijn is de goudjakhals opgenomen in bijlage V. De bijlage V-status houdt in dat de Europese lidstaten ervoor moeten zorgen dat de soort in een gunstige staat van instandhouding wordt gehouden wanneer die aan de natuur onttrokken zou worden. Aangezien de soort nog niet is opgenomen in bijlage 1 van het Soortenbesluit, heeft deze conform artikel 9 van het Soortenbesluit in Vlaanderen momenteel niet de status van beschermde soort. Bijkomend heeft dit als gevolg dat ook eventuele schade door goudjakhals niet vergoedbaar is volgens de procedures van het soortenschadebesluit (cf soortenschadebesluit artikel 1, 6°). Dit wordt hiermee rechtgezet. Het schadebeeld ligt tussen dat van vos en wolf.

2° raaf: Hoewel de raaf momenteel niet voorkomt in Bijlage 1 van het soortenbesluit, is de soort een beschermde diersoort conform artikel 9, tweede lid van datzelfde besluit. Niettemin blijkt, naar aanleiding van een recente case van afschot in Limburg, dat bij sommige jagers de foute perceptie leeft dat alleen bijlage 1-soorten effectief beschermd zouden zijn. Het verstoren of doden van soorten die opgenomen zijn in bijlage 1 wordt door de afdeling Handhaving zwaarder bestraft. Om die redenen wordt de soort toegevoegd aan bijlage 1.

3° paling: Op basis van internationaal wetenschappelijk onderzoek is gebleken dat op 40 jaar tijd 98% van de Europese palingpopulatie is verdwenen. Ten behoeve van het herstel van het Europese palingbestand heeft

Europa een Verordening uitgevaardigd (Verordening EG/1100/2007). In uitvoering van deze Verordening hebben de lidstaten Palingbeheerplannen opgemaakt met concrete acties en maatregelen voor het herstel van deze soort.

Paling wordt opgenomen in het Soortenbesluit voor wat betreft aspecten die die niet geregeld worden in de visserijregelgeving. Het gaat concreet over de verbodsbepalingen in artikel 12 van het Soortenbesluit (het onder zich hebben, het vervoeren en het verhandelen). Door het opnemen van paling in de bijlage van het Soortenbesluit kan opgetreden worden tegen illegale handel in paling. De opname impliceert ook dat voortaan een afwijking van het Soortenbesluit nodig is om glasaal aan te kopen uit het buitenland en deze te transporteren naar Vlaanderen om uit te zetten (hetgeen een maatregel is uit het Palingbeheerplan voor Vlaanderen). Ook aquacultuurbedrijven die paling opkweken (hetgeen toegelaten is op basis van de Palingverordening) zullen voortaan een afwijking op het Soortenbesluit moeten aanvragen voor het verhandelen, vervoeren en bezitten van paling.

Artikel 28

1°: strikken en stroppen worden geschrapt in bijlage 2A van het soortenbesluit en verplaatst naar bijlage 2C, 4°. Strikken en stroppen zijn zo niet alleen verboden te gebruiken, maar ook verboden onder zich te hebben. Zie verdere motivering bij dit artikel, 5° van voorliggend wijzigingsbesluit.

2°: met deze wijziging wordt verduidelijkt dat ook het gebruik van niet-selectieve kooien en veerklemmen verboden is.

3°: met deze wijziging wordt verduidelijkt dat het niet-selectief gebruik van bepaalde gifstoffen en giftige lokazen, waarvan het bezit wettelijk is geregeld, verboden is. De verboden gifstoffen en verboden giftig of verdovend lokaas wordt verplaatst naar bijlage 2C, 6° van het soortenbesluit (cf dit artikel 5° van voorliggend wijzigingsbesluit).

4° Met deze wijziging wordt verduidelijkt dat ook het bezit van bij vogelvangstnetten behorende slagveerstokken verboden is. Het oppervlakcriterium (min. 1m²) wordt geschrapt omdat ook vogels kunnen worden gevangen met kleinere netten.

5° Met deze wijzigingen wordt het bezit van diverse niet-selectieve vangtuigen of van verboden vergif expliciet verboden.

- Strikken en stroppen: Het betreft tuigen met een lus in touw, ketting of staaldraad met een specifiek anti-terugkeersysteem waarmee een vastgeraakt dier blijvend wordt vastgehouden. Het gebruik en bezit van dergelijk tuigen is reeds verboden onder art. 19 van het Jachtdecreet voor het doden of vangen van wild. In het Soortenbesluit staat dit middel vooralsnog enkel aangegeven als een middel waarvan het gebruik is verboden (onder Bijlage 2A, 1°). Het middel kent geen enkele vorm van selectiviteit en veroorzaakt bij gebruik veel vermijdbaar leed. Om een duidelijke conformiteit te verkrijgen tussen de jachtwetgeving (waar dit reeds verboden bezit is) en het Soortenbesluit worden strikken en stoppen nu opgenomen in de lijst met middelen waarvan niet alleen het gebruik maar ook het bezit verboden is.
- Veerklemmen: Het betreft klemmen die werken d.m.v. een veersysteem en die voorzien zijn van bewegende slagmechanismen die bij gebruik dienen om dieren te vangen, vast te houden of te doden. Het gebruik en bezit van dergelijk tuigen is reeds verboden onder art. 19 van het Jachtdecreet en art. 11 van het jachtvoorwaardenbesluit voor het doden of vangen van wild. Veerklemmen hebben bij verkeerdelijk opstellen geen enkele vorm van selectief gebruik en kunnen ook dienen om beschermde vogelsoorten te doden. De huidige regel in bijlage 2C, 3° van het Soortenbesluit verbiedt reeds het bezit van vogelvangstklemmen. Met deze aanpassing in de wetgeving wordt verduidelijkt dat alle vormen en types van veerklemmen verboden bezit zijn met uitzondering van drie types. Deze drie toegelaten types moeten conform Bijlage 2A, 13° ook steeds op een zo selectief mogelijke manier gebruikt worden om nevangsten van beschermde diersoorten zo veel als mogelijk te vermijden. De vernoemde Conibear-, grond- en lokaasklemmen worden enkel toegelaten voor professionele muskusrattenbestrijding conform de bepalingen van een goedgekeurde beheerregeling, en blijven ten allen tijde verboden bezit voor particulieren.
- Verboden gifstoffen of verboden giftig en verdovend lokaas: De bedoelde toxische stoffen betreffen de stoffen die vroeger op de verpakking waren voorzien van een gevarensymbool met een doodshoofd. De erkenning van al deze stoffen is reeds lange tijd verlopen voor zowel professionelen en particulieren. Deze aanpassing is conform de biocidenwetgeving, en biedt een grote meerwaarde in de strijd tegen het gebruik van illegaal gif om op een niet selectieve manier beschermde soorten te

doden. Bijkomend wordt op deze manier een duidelijke rechtsgrond gecreëerd voor handhavers om deze middelen in beslag te nemen. Verder blijft het selectief gebruik van toegelaten gifstoffen ook te handhaven onder bijlage 2A, 15°.

Artikel 29

In Bijlage 3 van het Soortenbesluit wordt een alcoholverbod bij het gebruik van vuurwapens ingevoegd, naast enkele technische wijzigingen.

Het gebruik van trechtersvallen en Larsen-kooien blijft een belangrijk instrument bij een effectieve bestrijding. De voorwaarden voor een diervriendelijk gebruik van deze toestellen staan helder opgelijst in bijlage 3. Om de handhaafbaarheid van deze bepalingen te verhogen, worden echter volgende aanpassingen gedaan:

- Er wordt verduidelijkt dat, indien de kooi vangklaar opgesteld staat (i.e. met aanwezigheid van lokdieren), de verplichte dagelijkse controle uiterlijk een uur na officiële zonsondergang moet gebeuren. Dit geeft de mogelijkheid om in het kader van handhaving eenduidig vast te stellen of de kooien ook effectief gecontroleerd worden en alle andere gevangen dieren dan de soorten waarvoor het gebruik van vallen is toegestaan, in vrijheid gesteld worden.
- Er wordt verduidelijkt dat de bestrijding enkel kan plaatsvinden op locaties die voor natuurinspectie op redelijke wijze toegankelijk zijn. Onder het 'redelijk toegankelijk zijn' worden in de eerste plaats locaties verstaan die zonder inklimming en/of braak toegankelijk zijn voor natuurinspecteurs. Percelen die omsloten zijn door hoge muren/hagen/omheiningen vallen hier niet onder. Toezichthouders kunnen op grond van artikel 16.3.12 van het milieuhandhavingsdecreet elke plaats betreden, behalve bewoonde lokalen. Dit betekent dat zij bijvoorbeeld tuinen, velden, akkers en bossen kunnen betreden zonder toestemming van de eigenaar. Als die locaties evenwel de facto ontoegankelijk zijn gemaakt is controle op bijvoorbeeld vangkooien zeer moeilijk. Het kan niet de bedoeling zijn dat natuurinspecteurs een ladder nodig hebben om een vangkooi te gaan controleren of dat ze een slot moeten doorknippen om op een perceel te geraken. Enige redelijkheid dient hierbij in acht worden genomen. Zo zal een lage draad of heg waar je zonder hulpmiddelen makkelijk kan overstappen geen probleem zijn om een perceel te kunnen betreden.
- Naar analogie met de jachtwetgeving wordt ook het elektronisch toezicht van de kooien toegelaten.

Een vuurwapen dragen houdt steeds een potentieel risico in voor zichzelf en de omgeving. Een foutieve of onzorgvuldige manipulatie kan leiden tot een schot in een verkeerde of onbedoelde richting met risico op ernstige verwonding of dood van dier of mens in de omgeving. Het gebruik van alcohol, medicijnen of drugs kan leiden tot een verminderd bewustzijn. Dat verminderd bewustzijn impliceert een verhoogd risico op ongevallen. Het lijkt dan ook wenselijk om net zoals in het verkeer een beperking op te leggen voor het gebruik van alcohol, medicijnen en drugs bij het gebruik van vuurwapens tijdens bestrijding. De vaststelling en interpretatie van deze regels volgen de logica van de praktijk in de verkeerswetgeving.

Technische wijzigingen:

- Rechtzetting in de zin "Voor de in het eerste lid, 2°, 3° en 4°, vermelde vallen en kooien gelden de volgend gebruiksvoorwaarden": de foutieve verwijzing naar 2° wordt geschrapt, aangezien dat punt verwijst naar de inzet van roofvogels.
- Het ANB is niet langer georganiseerd in provinciale diensten. Het is dus niet wenselijk die provinciale diensten nog te vermelden.
- Het wordt best verduidelijkt hoe men weet welk telefoonnummer op het plaatje voor vallen en kooien moet vermeld worden.

Artikel 30

In Bijlage 3/1 van het Soortenbesluit worden volgende wijzigingen aangebracht:

1° Deze wijziging heeft een verbeterde handhaafbaarheid van de jacht op waterwild tot doel. In de huidige wetgeving is er immers een verschil in de tijdsduur waarbinnen met het geweer op waterwild mag gejaagd worden (tussen officiële zonsopgang en officiële zonsondergang) en deze waarbinnen uitheemse watervogels mogen bestreden worden (één uur voor de officiële zonsopgang en één uur na de officiële zonsondergang). Door in de periode van jacht op waterwild de uren waarop men exotische watervogels mag bestrijden gelijk te schakelen met de uren waarop gewone jacht op waterwild van toepassing is, wordt het misbruik vermeden, waarbij men de huidige regeling gebruikt om voor of na zonsondergang op waterwild te jagen onder het mom van bestrijding van uitheemse watervogels – waarbij men zich bv. voorziet van een dode

Nijlgans. Deze wijziging beperkt enkel de bestrijding met vuurwapens, luchtdrukwapens en gasdrukwapens op exotische watervogels in de periode van jacht op waterwild. De impact op de bestrijding van exotische watervogels wordt als beperkt ingeschat. Voor de bestrijding van overige exotische dieren die met vuurwapens, luchtdrukwapens en gasdrukwapens bestreden worden (vnl. muntjak, wasbeer) verandert er niets.

2° De technische specificaties voor in Bijlage 3/1.3, 2°-b) van het soortenbesluit zijn ontoereikend: ten eerste zijn enkele gebruikte formuleringen niet of beperkt zinvol voor lucht- en gasdrukwapens, ten tweede garandeert de minimaal toegelaten trefenergie het welzijn van grotere dieren onvoldoende.

1. Het vereiste gebruik van kogelpatronen is niet zinvol. Het is zinvoller om dit te vervangen door de generieke term munitie.
2. Het vereiste gebruik van een getrokken loop is beperkt zinvol. Luchtdruk- en gasdrukwapens met gladde loop zijn evenwaardig in gebruik.
3. Voor grotere dieren (bv. Indische gans, richtgewicht 2 à 3 kg; wasbeer, 3,5 à 9 kg; ...) is de minimaal toegelaten trefenergie onvoldoende om de dieren op een humane wijze te doden. Hoewel bijlage 3/1.6 vereist dat dieren op een diervriendelijke wijze worden gedood, wordt de interpretatie ervan beter niet uitsluitend aan de uitvoerder overgelaten, en worden voor grotere dieren dus best vereisten gespecificeerd. Daarbij wordt geopteerd voor een trefenergie van 40 J op 35 m. Deze trefenergie kan worden bereikt met een munitiediameter vanaf 5.5 mm, doch enkel met specifieke types munitie, wat moeilijk te controleren is. Daarom wordt geopteerd voor een diameter vanaf 6.35 mm, zodat de controleerbaarheid zich richt op het wapen i.p.v. de munitie. De lijst van dieren die hieronder vallen wordt op de website van het agentschap gepubliceerd en regelmatig geactualiseerd.
4. De trefenergie is ingeval van lucht- en gasdrukwapens niet louter een gevolg van de munitie, maar ook van de druk op het wapen. De bepaling moet op die manier zijn uitgeschreven.

3°, 4° en 6°: De bepalingen m.b.t. controle van kooien, toegankelijkheid van vangstlocaties en alcoholverbod bij gebruik van wapens worden afgestemd op de bepalingen in bijlage 3 van het soortenbesluit. De beperkingen m.b.t. het gebruik van vuur-, luchtdruk- en gasdrukwapens worden ongewijzigd ondergebracht in een apart punt 8°.

5°: De bepaling van Bijlage 3/1.3, 6° is absurd : “het gebruik van vangmiddelen die binnen 24 uur na het opstellen tot de dood van het gevangen specimen leiden, is alleen toegestaan indien ze qua werking of gebruik voldoende selectief zijn.” Wat wordt bedoeld, is “na het vangen”.

7° Eigenaars, verhuurders, exploitanten of grondgebruikers die conform punt 3/1.5, tweede lid van Bijlage 3/1 van het soortenbesluit schriftelijke toestemming moeten verlenen voor bestrijding op hun terrein, geven soms uitdrukkelijk aan dat zij dit enkel willen toestaan als de dieren opgevangen kunnen worden. Door de toevoeging van een tweede lid aan punt 3/1.6 van Bijlage 3/1 wordt de mogelijkheid gegeven om gevangen dieren te laten plaatsen volgens de nieuwe modaliteiten van artikel 31/5, §3 van het soortenbesluit (cf voorliggend wijzigingsbesluit artikel 15). De basispraktijk blijft echter euthanasie, en dit wordt ook bij voorkeur zo toegepast bij bestrijdingsacties bij particulieren. Deze toevoeging staat echter een uitzondering toe in die gevallen waar bestrijding omwille van de geweigerde toestemming van een eigenaar of grondgebruiker anders niet mogelijk zou zijn.

Artikel 31

De voorwaarden voor het dagelijks functioneren van erkende opvangcentra voor wilde dieren worden verduidelijkt in punt 1° t.e.m. 4° van dit artikel.

1° Aan de opvangcentra voor wilde dieren wordt de mogelijkheid geboden om ook met bestaande taxidiensten voor wilde dieren te werken, naast de werking via eigen medewerkers.

2° Momenteel is er geen eenduidigheid in openingstijden van een opvangcentrum. Sommige opvangcentra zijn steeds beschikbaar en rukken ook om middernacht uit, anderen vinden dat er duidelijke grenzen zijn aan wat je van werknemers/vrijwilligers kan verwachten. Dit hoeft geen probleem te zijn, en opvangcentra kunnen hierover ook onderling afspraken maken. Niettemin is het wenselijk dat een minimale bereikbaarheid voorzien wordt in de vorm van een vaste telefoon met antwoordapparaat of GSM met actieve voicemail, zodat burgers

ook buiten de openingsuren informatie kunnen krijgen of een bericht kunnen achterlaten i.f.v. latere opvolging. Om die reden wordt de vrijblijvendheid hieromtrent geschrapt.

3° Het woord 'competente' wordt geschrapt: elke gediplomeerde dierenarts wordt verondersteld competent te zijn.

4° Punt 9°: Momenteel gebeurt samenwerking i.k.v. het wildedierenziektebeleid (staalname, bioveiligheid bij uitbraak, quarantainemaatregelen, onderzoek voor vrijlating van kwetsbare soorten, ...) op vrijwillige basis. Opvangcentra nemen in de regel deel wanneer ANB dat vraagt, maar de kwaliteit van de geleverde inzet is niet bij alle opvangcentra optimaal. Een oplossing hiervoor is de medewerking aan het wildedierenziektebeleid van ANB te verankeren in de wetgeving.

Punt 10°: In de praktijk is er een groot verschil in professionalisering en kwaliteitsbewaking tussen de opvangcentra. Met name regels rond dierenwelzijn, minimale accommodatie, bioveiligheid, huisvesting, bovenregionale samenwerking, opleiding, etc. zouden best tussen opvangcentra onderling afgestemd zijn. Om die redenen wordt toegevoegd dat het hoofd van het ANB noodzakelijke kwaliteitsstandaarden bepaalt. De noodzakelijke kwaliteitsstandaarden worden hier opgelegd i.k.v. de voorwaarden voor het dagelijks functioneren van opvangcentra en gelden dus als voorwaarde voor erkenning van opvangcentra. De kwaliteitsstandaarden worden afgestemd met de codex dierenwelzijn. De rapportering over de behaalde kwaliteitsstandaarden gebeurt jaarlijks voor 31 maart.

5° en 6° Specifiek bij opvangcentra voor wilde dieren kan de euthanasieplicht van gevangen Unielijstsoorten belemmerend tot contraproductief werken. Bij een strikte toepassing aanvaarden heel wat opvangcentra geen Unielijstsoorten meer (waar zij het recht toe hebben), met een verhoogd risico op dumping in de natuur tot gevolg. Het principe van euthanasie wordt behouden, maar door de koppeling met de eerdere wijzigingen aan artikel 31/5, §3 van het soortenbesluit (cf voorliggend wijzigingsbesluit artikel 15) kan er van worden afgeweken.

In punt 5° wordt dit specifiek toegepast op situaties waarin een erkend opvangcentrum gekwetste of hulpbehoevende specimen van Unielijstsoorten vangt.

In punt 6° wordt dit specifiek toegepast op specimen van Unielijstsoorten die voor verzorging en revalidatie zijn opgenomen in een opvangcentrum.

Hoofdstuk 5. Wijzigingen van het Soortenschadebesluit

Artikel 32

Middels dit artikel worden zowel punt 7° als 8° van het artikel 1 vervangen.

Punt 7° bepaalde reeds dat voor wildschade of schade door een beschermde soort aan gronden met landbouw- of tuinbouwbestemming, of aan de teelten of oogsten op deze gronden, de schadelijder moet kunnen aantonen voor de betrokken percelen geregistreerd te zijn op basis van het decreet van 22 december 2006 houdende een gemeenschappelijke identificatie van landbouwers, exploitaties en landbouwgrond in het kader van het meststoffenbeleid en van het landbouwbeleid.

Aan dat punt 7° wordt nu toegevoegd dat, voor zover het gaat over wildschade of schade door een beschermde soort aan vee, de schadelijder moet kunnen aantonen voor de betrokken dieren geregistreerd te zijn op basis van het Koninklijk besluit van 20 mei 2022 betreffende de identificatie en de registratie van bepaalde hoefdieren, pluimvee, konijnen en bepaalde vogels. Deze toevoeging komt er om te verduidelijken dat er geen schadevergoeding kan worden gevraagd voor dieren die niet geregistreerd zijn.

De wijziging in punt 8° dient om een onduidelijkheid in het soortenschadebesluit weg te werken. In het Natuurdecreet wordt in het kader van soortenschade immers gesproken over 'vee', waar het Soortenschadebesluit de term 'voor landbouw nuttige dieren' gebruikt. Om deze discrepantie weg te werken wordt de term 'voor landbouw nuttige dieren' in het soortenschadebesluit vervangen door de term 'vee'. Zo gebruiken het Natuurdecreet en het Soortenschadebesluit dezelfde terminologie. De term vee heeft volgens Van Dale de betekenis van 'tamme dieren die de mens wegens hun nut houdt'. Volgens die logica wordt er een kleine wijziging doorgevoerd in de opsomming: honden worden verduidelijkt als honden die gehouden worden in functie van het hoeden van vee (bv hoeder of beschermer van kuddes), en de dieren waarvan

sprake in het BVR van 26/11/2021 tot vaststelling van de regels voor de subsidiëring van wolfwerende maatregelen worden toegevoegd (concreet houdt dit een uitbreiding in van de dieren moeflon, steenbok, alpaca, guanaco en lama).

Artikel 33 en 34

Deze wijziging is een rechtstreeks gevolg van de aanpassing aan artikel 1, 8° van het Soortenschadebesluit, zoals doorgevoerd middels artikel 32 van dit wijzigingsbesluit.

Hoofdstuk 6. Wijzigingen van het Besluit van de Vlaamse regering van 1 februari 2013 tot uitvoering van de wet van 1 juli 1954 op de riviervisserij

Artikel 35

In dit artikel worden vijf definities in artikel 1 van het besluit van 1 februari 2013 opgeheven die te maken hebben met het opdelen van wateren in bepaalde categorieën. Deze opdeling was nodig voor de interpretatie van de negatieflijst met wateren, waar niet mag gevist worden in de paaitijd en 's nachts. Door het vervangen van de negatieflijst door een positieflijst via dit besluit wordt de opdeling van wateren in categorieën overbodig en kunnen de definities geschrapt worden. Voor een inhoudelijke bespreking van de positieflijst wordt verwezen naar artikel 36 van dit wijzigingsbesluit.

Het begrip 'nachtvisserij' wordt via dit artikel gedefinieerd in artikel 1 van het besluit van 1 februari 2013.

Artikel 36

Dit artikel vervangt artikel 12 van het besluit van 1 februari 2013 door een nieuw artikel.

In paragraaf 1, punt 1° en 2° van het nieuwe artikel 12 van het besluit van 1 februari 2013 wordt gesteld dat het vissen in de paaitijd en 's nachts voortaan verboden is, terwijl in paragrafen 2 en 4 een uitzondering wordt gegeven om te mogen vissen in de paaitijd en 's nachts in de wateren aangekruist in de kolommen "vissen in paaitijd" en "nachtvisserij" van bijlage 3 bij het besluit van 1 februari 2013.

In het besluit van 1 februari 2013 werd tot nu toe het principe gehanteerd dat hengelaars in alle wateren mogen vissen in de paaitijd (tussen 16 april en 31 mei) en 's nachts (van twee uur na zonsondergang tot twee uur voor zonsopgang) uitgezonderd indien een bepaald water is opgenomen in de lijst van ecologisch waardevolle wateren (de negatieflijst) als bijlage bij het besluit van 1 februari 2013. Op deze negatieflijst staan enerzijds een deel wateren nominatief opgesomd, maar anderzijds staan de onbevaarbare waterlopen vermeld als generieke categorie (omdat er enkele duizenden zijn, is het niet haalbaar om deze allemaal nominatief op te sommen). Om te weten of een bepaald water al dan niet onbevaarbaar is, zijn definities opgenomen van een onbevaarbare en bevaarbare waterloop (alook een definitie van visplas, hetgeen stilstaande wateren zijn die noch als onbevaarbaar, noch als bevaarbaar zijn gerangschikt). Op basis van ervaringen op het terrein is gebleken dat het zowel voor hengelaars als voor handhavers voor heel wat wateren onduidelijk is tot welke categorie ze behoren (onbevaarbaar, bevaarbaar of visplas) hetgeen veel verwarring en uiteenlopende interpretaties met zich meebrengt over het feit of men er al dan niet mag vissen in de paaitijd of 's nachts.

Om een einde te maken aan deze onduidelijke situatie op het terrein wordt daarom via voorliggend wijzigingsbesluit de negatieflijst vervangen door een positieflijst. Principe hierbij is dat het vissen in de paaitijd en 's nachts voortaan overal verboden is, uitgezonderd in de wateren die staan opgesomd op de positieflijst. Omdat het omwille van ecologische redenen niet wenselijk is dat er in onbevaarbare waterlopen in de paaitijd of 's nachts gevist wordt, moeten deze wateren niet in de positieflijst worden opgenomen (en is er dus ook geen noodzaak meer om te definiëren wat een onbevaarbare waterloop is). Gevolg is dat de definities van een onbevaarbare en bevaarbare waterloop, en van een visplas overbodig worden. Door het invoeren van de positieflijst kunnen alle wateren op deze lijst nominatief worden opgesomd en is het niet meer nodig om wateren in bepaalde generieke categorieën te gaan opdelen. Met dit nieuwe principe wordt voor handhavers en hengelaars duidelijkheid gecreëerd op het terrein: enkel en alleen indien het betreffende water nominatief staat opgesomd op de positieflijst, is het vissen in de paaitijd en 's nacht toegelaten. Tevens is bij het opmaken van de positieflijst rekening gehouden met het feit dat alle openbare hengelwateren, waar tot nu mocht gevist worden in de paaitijd en 's nachts op basis van de voorgaande regeling, zijn opgenomen

in de nieuwe positieflijst zodat er voor de hengelaars geen afbreuk wordt gedaan aan hun visserijmogelijkheden. Met de nieuwe regeling zal een hengelaar dus in de paaiperiode en 's nachts in dezelfde openbare hengelwateren kunnen blijven vissen zoals dat tot nu toe het geval was.

In paragraaf 1, 3° van het nieuwe artikel 12 van het besluit van 1 februari 2013 wordt de gesloten periode voor salmoniden (dat zijn zalmachtigen zoals bijv. beekforel) gedefinieerd. Deze bepaling is dezelfde als in de voorgaande regeling.

In paragraaf 1, 4° van het nieuwe artikel 12 van het besluit van 1 februari 2013 wordt in de rivieren Zwalm en de IJse (en hun zijwaterlopen) het hele jaar door een terugzetverplichting ingesteld en een verbod op het gebruik van aasvissen. Voor deze wateren werden eerder via ministerieel besluit enkele tijdelijke maatregelen ingevoerd (met name het 'Ministerieel besluit van 1 december 2017 betreffende het instellen van een tijdelijke terugzetverplichting in de waterlopen Zwalm en IJse en hun zijwaterlopen ter uitvoering van artikel 14 van de wet van 1 juli 1954 op de riviervisserij'). De Zwalm en IJse betreffen snelstromende beken waar het Agentschap voor Natuur en Bos in samenwerking met de Provinciale Visserijcommissies verschillende soortherstelprogramma's voor stroominnende vissoorten uitvoert (onder meer de vissoorten kopvoorn, serpeling en beekforel). Voor een betere bescherming van dergelijke vissoorten, zonder daarbij de hengelbeleving aan te tasten, werd via het ministerieel besluit een terugzetverlichting ingesteld. Tevens werd daarbij het gebruik van aasvissen verboden omdat bij het gebruik van aasvissen (regelmatig toegepast voor het vissen op bv. beekforel) de gevangen vissen vaak te diep worden gehaakt zodat ze niet meer levend kunnen worden vrijgelaten waardoor de terugzetverplichting weinig zinvol zou zijn. De tijdelijke maatregelen van het ministerieel besluit (die aflopen op 1 december 2022) worden voor deze wateren voortaan permanent ingevoerd. De lokale hengelverenigingen in deze regio zijn ook vragende partij voor deze maatregelen.

In paragraaf 3 van het nieuwe artikel 12 van het besluit van 1 februari 2013 wordt gesteld dat het vliegvisseren ook tijdens de paaiperiode toegelaten is in alle wateren (weliswaar met terugzetverplichting). Deze bepaling is dezelfde als in de voorgaande regeling.

In paragraaf 5 van het nieuwe artikel 12 van het besluit van 1 februari 2013 wordt bepaald dat het gebruik van de peurbak of peurnet tijdens het peuren toegelaten blijft. Peuren is een specifieke techniek waarbij haakloos met een trosje pieren wordt gevestigd op paling. Bij vangst wordt paling boven een peurnet of peurbak gehouden zodat de paling erin valt (of los wordt geschud) nadat de paling met de peurstok uit het water is getild. Peuren is een folkloristische manier van vissen, waarvoor zelfs een initiatief loopt tot erkenning als cultureel erfgoed.

Artikel 37

In het besluit van 1 februari 2013 is een specifieke regeling uitgewerkt voor de bescherming van de roofvis in ecologisch waardevolle wateren. Vermits door het invoeren van de positieflijst wordt afgestapt van het principe van de 'lijst van ecologisch waardevolle wateren', wordt via dit artikel een nieuwe en vereenvoudigde maatregel uitgewerkt voor de bescherming van roofvis die van toepassing is op alle wateren. Met de nieuwe regeling wordt het gebruik van aasvissen (een techniek die courant gebruikt wordt om te vissen op roofvis) voortaan verboden in alle wateren in de periode van 1 maart tot en met 31 mei.

Artikel 38

1°: In punt 3° van paragraaf 3 van artikel 15 van het besluit van 1 februari 2013 worden minimummaten opgenomen voor zeevissoorten. In bepaalde binnenwateren die in verbinding staan met de Noordzee komen immers soms zeevissoorten voor. In plaats van die zeevissoorten en hun minimummaten allemaal nominatief op te sommen in het besluit van 1 februari 2013, worden de minimummaten overgenomen uit de Europese Verordening (EU) 2019/1241 die van toepassing is de Noordzee (maar niet in de binnenwateren die onder het toepassingsgebied van de wet van 1 juli 1954 op de riviervisserij vallen). Op die manier zijn voor zeevissoorten overal dezelfde minimummaten van toepassing ongeacht of deze soorten voorkomen in de binnenwateren of in de Noordzee. Bovendien zijn we op deze manier ingedeekt wanneer sommige minimummaten voor zeevissoorten in de betreffende Europese Verordening zouden gewijzigd worden.

2°: Paragraaf 7 van het nieuwe artikel 15 van het besluit van 1 februari 2013 stelt dat voor zeevissoorten geen meeneembepaling van toepassing is (noch wat betreft aantal, noch in de paaitijd en noch 's nachts). Deze

bepalingen zijn dezelfde als in voorgaande regeling. Wel zijn de juiste verwijzingen naar de artikelen 12 en 15 ingevoegd omdat de indeling van deze artikelen is gewijzigd door artikel 36 en 38 van dit wijzigingsbesluit

Artikel 39

Via dit artikel worden enkele wijzigingen doorgevoerd in artikel 16 van het besluit van 1 februari 2013 voor wat betreft hengelvredstrijden.

1°: In artikel 16, §1 van het besluit van 1 februari 2013 wordt de meldingsplicht van wedstrijden bij het Agentschap voor Natuur en Bos vervangen door de aanvraag van een toelating bij het Agentschap voor Natuur en Bos. In het huidige visserijbesluit is een meldingsplicht opgenomen waarbij elke hengelvredstrijd minstens één maand vooraf bij het Agentschap voor Natuur en Bos moet gemeld worden. Er zijn drie redenen om de huidige meldingsplicht te vervangen door een aanvraag:

- a) Een belangrijke voorwaarde in het visserijbesluit om een wedstrijd te mogen organiseren is om de hengelvredstgegevens te registreren en jaarlijks over te maken aan het Agentschap voor Natuur en Bos. Hengelvredstregistraties verschaffen belangrijke informatie over (de evolutie) van het visbestand en de soortensamenstelling in een bepaald water en leveren een waardevolle bijdrage aan de onderbouw van het visstandbeheer voor het Agentschap voor natuur en Bos. Wanneer er echter enkel een meldingsplicht is (en geen toelating wordt aangevraagd), is er in de praktijk geen mogelijkheid voor het Agentschap voor Natuur en Bos om de hengelvredstregistratie juridisch afdwingbaar te maken. Een hengelvredclub die geen vangstregistratie opmaakt, zal immers wedstrijden kunnen blijven vissen zodra ze aangemeld zijn (in geval van het aanvragen van een toelating, kan deze worden verleend op voorwaarde dat de vangstregistraties van het afgelopen jaar zijn aangeleverd).
- b) Nog een belangrijk aspect bij hengelvredstrijden is het vermijden van overlappings (wedstrijden van verschillende organisatoren die op dezelfde locatie en op hetzelfde tijdstip plaats vinden). Bij een meldingsplicht is er geen mogelijkheid om dergelijke overlappings te vermijden vermits een wedstrijd juridisch gezien mag doorgaan zodra deze is aangemeld. De hengelvredsector heeft expliciet aangegeven dat het voor hen geen wenselijke situatie is wanneer er in geval van overlapping twee verschillende hengelvredclubs tegelijkertijd op dezelfde locatie zouden aanwezig zijn voor hun wedstrijd. Ook vanuit het Agentschap voor Natuur en Bos is dit geen wenselijke situatie indien de hengelvredclubs in dat geval bij een controle of melding van het probleem beiden een meldingsbewijs kunnen voorleggen. Bij het aanvragen van een toelating kan er echter een voorafgaande controle op overlappings worden uitgevoerd vooraleer de toelating wordt verleend.
- c) Bepaalde wedstrijdstronken langs openbare wateren zijn erg gegeerd voor de organisatie van wedstrijden. In geval van meldingen kan een hengelvredvereniging een locatie 'claimen' door via één melding bijvoorbeeld elke zaterdag of zondag van het jaar door te geven als een dag waarop wedstrijd plaats vindt. Op die manier wordt belet dat andere hengelvredverenigingen wedstrijden zouden aanvragen op die wedstrijdstronk of kunnen voor bepaalde data overlappende wedstrijden plaats vinden.

Door het vervangen van de melding door de aanvraag kunnen alle aanvragen voor wedstrijden per maand samengevoegd worden waarbij in samenwerking met de organiserende clubs alle aanvragen worden gecontroleerd op overlappings en er vervolgens maandelijks één wedstrijdskalender wordt ingediend bij het Agentschap voor Natuur en Bos. De georganiseerde hengelvredsport is zelf ook sterk vragende partij voor een toelating omdat ze op voorhand willen voorkomen dat er overlappings zouden plaats vinden, in het bijzonder in het geval van wedstrijden in het kader van nationale of zelfs internationale competities. Bovendien brengt het systeem van het aanvragen van een toelating ook geen bijkomende administratieve lasten mee voor de wedstrijdsector zeker omdat de organisatoren hiermee een heleboel praktische problemen en overlast mee kunnen voorkomen in het geval van overlappings.

2°: De juiste verwijzingen naar de artikelen 12 en 15 worden ingevoegd omdat de indeling van deze artikelen is gewijzigd door artikel 36 en 38 van dit wijzigingsbesluit.

3°: Voor wedstrijden wordt een algemene vrijstelling van groot visverlof toegekend (conform artikel 8, §3 van de wet van 1 juli 1954 op de riviervisserij), waarbij echter wel het bezit van een gewoon visverlof verplicht is. In overeenstemming met de voorwaarden van het visverlof moet een hengelaar een groot visverlof hebben wanneer hij of zij tijdens het hengelen vis in bezit houdt. Doel van deze maatregel, die in 2019 werd ingevoerd (in artikel 9 van de wet van 1 juli 1954 op de riviervisserij), is dat hengelaars, die de gevangen vis bijhouden tijdens het hengelen om mee te nemen naar huis, een grotere druk uitoefenen op de visbestanden en daarom

in het bezit moeten zijn van een groot (en duurder) visverlof. Bij wedstrijden houden hengelaars weliswaar tijdelijk vissen onder zich tijdens de wedstrijd, maar worden alle vissen na de weging terug vrijgelaten. Wedstrijdhengelaars zijn dus onbedoeld gevat door deze maatregel. Voortaan volstaat tijdens wedstrijden (die aan de voorwaarden voldoen van artikel 16 van het besluit van 1 februari 2013) dus het gewoon visverlof in plaats van het groot visverlof.

Artikel 40

Ten gevolge van het invoeren van de positieflijst (zie bespreking bij artikel 36 van dit wijzigingsbesluit) wordt het begrip “visplassen” overbodig en kan dit begrip vervangen worden door “wateren”.

Artikel 41

In dit artikel wordt bepaald dat wijzigingen aan bijlage 3 van het besluit van 1 februari 2013 voortaan kunnen vastgesteld worden door het Agentschap voor Natuur en Bos.

Bijlage 3 bevat de positieflijst van wateren waar hengelaars in de paaitijd en 's nachts mogen vissen. Bij de totstandkoming van het besluit van 1 februari 2013 werd door Agentschap voor Natuur en Bos voor alle openbare hengelwateren op basis van ecologische argumenten een oplisting gemaakt waar wel of niet gevestigd kon worden in de paaiperiode en 's nachts. Behalve ecologische argumenten werd ook rekening gehouden met geldende lokale regelingen over de toegankelijkheid (indien een bepaald water 's nachts niet toegankelijk is, werd dit water ook niet open gesteld voor nachtvisserij). Zoals ook toegelicht in artikel 36 van dit wijzigingsbesluit, is de nieuwe bijlage 3 van dit besluit zodanig opgesteld dat alle openbare hengelwateren, waar mocht gevestigd worden op basis van de voorgaande regeling, zijn opgenomen in de nieuwe positieflijst. De nieuwe positieflijst doet dus geen afbreuk aan de hengelmogelijkheden voor hengelaars op openbaar water en werd ook afgetoetst met de hengelsector in het doelgroepenoverleg visserij van het Agentschap voor Natuur en Bos.

Gelet op het feit dat de oplisting van de wateren waar wel of niet gevestigd kan worden in de paaiperiode en 's nachts in feite al in 2013 werd gemaakt en gelet op het feit dat de omzetting van de negatieflijst naar de positieflijst is gebeurd in samenspraak met het doelgroepenoverleg visserij, is het niet de intentie om in de toekomst grote wijzigingen door te voeren aan de positieflijst. In de praktijk kan het wel voorkomen dat kleine wijzigingen zich opdringen, bijv. het toevoegen of schrappen van wateren aan de lijst omdat de beheerder via een toegangs- of politiereglement de toegang tot een bepaald water (tijdens de paaiperiode of 's nachts) heeft toegestaan of verboden. Het vaststellen van dergelijke wijzigingen aan de lijst met wateren vermeld in bijlage 3 betreft een maatregel van technische aard met beperkte draagwijdte die geen beleidskeuzes impliceert en die gebaseerd is op de deskundigheid en technische expertise van het Agentschap voor Natuur en Bos waarbij ook rekening gehouden wordt met de lokale regelingen over de toegankelijkheid. Het Agentschap voor Natuur en Bos is het best geplaatst om wijzigingen aan bijlage 3 vast te stellen.

Artikel 42

Via dit artikel wordt de huidige negatieflijst (van wateren waar het vissen in de paaitijd en 's nachts niet is toegelaten) vervangen door een positieflijst (van wateren waar het vissen in de paaitijd en 's nachts wel is

toegelaten). Voor een inhoudelijke bespreking van het vervangen van de negatieflijst door een positieflijst wordt verwezen naar artikel 36 van dit wijzigingsbesluit

Hoofdstuk 7. Wijzigingen van het besluit van de Vlaamse Regering houdende de preventie, surveillance en bestrijding van klassieke en Afrikaanse varkenspest bij wilde zwijnen ter uitvoering van het Wildedierenziektedecreet van 28 maart 2014

Artikel 43

Correcte verwijzing naar de website van het agentschap doorheen het ganse besluit van de Vlaamse Regering houdende de preventie, surveillance en bestrijding van klassieke en Afrikaanse varkenspest bij wilde zwijnen ter uitvoering van het Wildedierenziektedecreet van 28 maart 2014.

Hoofdstuk 8. Wijzigingen van het Jachtadministratiebesluit van 25 april 2014

Artikel 44

Correcte verwijzing naar de website van het agentschap doorheen het ganse jachtadministratiebesluit.

Artikel 45

Dit artikel formaliseert de dataverwerking conform de GDPR in het proces dat de arrondissementcommissaris uitvoert om na te gaan of iemand een jachtverlof of jachtvergunning mag krijgen of behouden. Het benoemt ook formeel de gegevens uit het digitaal platform (zie artikel 66 van dit wijzigingsbesluit), het rijksregister (federaal), het strafregister (federaal) en de databanken inzake wapens (federaal en provinciaal).

Artikel 46

Dit artikel over de rapportering van uitgereikte jachtverloven en jachtvergunningen dateert nog van de tijd van papieren uitreiking per arrondissement. Deze informatie is nu op permanente basis beschikbaar via het e-loket van de overheid. Deze bepaling is daardoor zonder voorwerp en kan geschrapt worden.

Artikel 47

In het derde lid van artikel 7 van het jachtadministratiebesluit wordt een oude anomalie rechtgezet. Bij personen die hun jachtexamen buiten Vlaanderen aflegden, wordt in een aantal gevallen het jachtexamengetuigschrift erkend als legitieme basis om in Vlaanderen te mogen jagen (artikel 9 van het Jachtadministratiebesluit van 25 april 2014). Tot nu toe moesten die elk jaar opnieuw hun examengetuigschrift opsturen. Indien zij ook het vorige jaar een jachtverlof aanvroegen, zit dat examengetuigschrift echter al gewoon in de databank van de bevoegde administratie. Deze overbodige administratieve handeling wordt daarom geschrapt.

Artikel 48

Leden van de koninklijke familie en bepaalde diplomatieke en consulaire ambtenaren zijn tot op heden vrijgesteld van het afleveren van bepaalde documenten die normaal vereist worden voor het verkrijgen van een jachtverlof. Wij hebben geen kennis van enige bepaling omtrent de jacht of het jachtverlof in het diplomatiek recht; om die reden concluderen wij dat er geen juridische basis is in het diplomatiek recht die vrijstellingen voor diplomaten (en bij uitbreiding de koninklijke familie) betreffende het jachtverlof afdwingt. Het komt met andere woorden aan de Gewesten toe om te bepalen welke vrijstellingen ze verlenen en aan wie met betrekking tot het jachtverlof zonder enige juridische verplichting vanuit het diplomatiek recht om

uitzonderingen te verlenen aan diplomatieke of consulaire ambtenaren. Om die reden worden deze vrijstellingen in het Vlaamse gewest geschrapt.

De bestaande vrijstelling om bij de aanvraag van een jachtverlof geen geldig jachtexamengetuigschrift te moeten voorleggen voor wie reeds over een geldig jachtverlof beschikt, wordt niet langer toegekend aan de houders van een koninklijke of diplomatieke titel of in uitoefening daarvan.

Artikel 49

1°: Er is een mutuele erkenning van de jachtexamens en jachtverloven uit Wallonië, Nederland en Luxemburg. Dit is gebaseerd op de Beschikking van het Comité van Ministers van de Benelux Economische Unie tot opheffing en vervanging van de Beschikkingen M (83) 3 van 25 april 1983 en M (99) 10 van 25 oktober 1999 strekkende tot onderlinge erkenning van de jachtexamens M (2007) 3.

Artikel 2 van die beschikking bepaalt de mutuele erkenning van de examens.

Artikel 5 van die beschikking bepaalt dat ook jachtexamens van derdelanden kunnen erkend worden als evenwaardig aan de jachtexamens in de Benelux.

Artikel 6 van die beschikking bepaalt dat elke Benelux-partner zich toe er verbindt zijn wetgeving te wijzigen waardoor personen die in eigen land zijn vrijgesteld van het jachtexamen, die vrijstelling eveneens genieten in de andere lidstaten van de Benelux.

Op vlak van de Benelux regelgeving inzake jachtexamens wordt Frankrijk beschouwd als een derde land. Tot nu toe werd het Franse jachtexamen dat werd afgelegd na 1 januari 2003 juridisch als gelijkwaardig beschouwd aan de jachtexamens in de Benelux. De Vlaamse administratie heeft de gelijkwaardigheid van het Franse jachtexamen reeds enige jaren geleden (2015) aangekaart binnen de Bijzondere Commissie voor het Leefmilieu. Ook de andere experts uitens reeds enige tijd twijfel over de evenwaardigheid van het Franse jachtexamen aan de jachtexamens in de Benelux. Er blijkt een duidelijk verschil in het testen van de algemene kennis inzake wetgeving, wildbiologie en wapens, de geschiktheid inzake veilige omgang met wapens en de vaardigheid om ermee te schieten. Het niveau van de Franse jachtexamens ligt lager. In de praktijk stellen we trouwens vast dat een heel deel van de kandidaten die niet slagen in het Vlaamse jachtexamen, nog datzelfde jaar als jager instromen op basis van een Frans jachtexamengetuigschrift.

Zolang de erkenning van het Franse jachtexamen niet is ingetrokken blijft de mogelijkheid dat kandidaten via een getuigschrift waarvoor hun kennis en kunde minder beproefd werd, zonder problemen mogen jagen in Vlaanderen. Dat houdt een risico in, in het bijzonder voor de openbare veiligheid.

Het lijkt dan ook opportuun om de Vlaamse erkenning van het Franse jachtexamen te beëindigen. Dat is wat deze wetswijziging beoogt.

Het niet langer erkennen van de Franse jachtexamen is echter niet zo evident door de Benelux-regel van mutuele erkenning. Zolang het Franse jachtexamen door één andere Benelux-partner erkend wordt, zou Vlaanderen het Franse jachtexamen ook moeten erkennen.

Nederland erkent evenwel het Franse jachtexamen al enige tijd niet meer of heeft het nooit erkend. Het Franse jachtexamen is niet opgenomen in de lijst van als gelijkwaardig beschouwde examens vermeld in Artikel 3.8 van de Regeling van de Staatssecretaris van Economische Zaken van 16 oktober 2016, nr. WJZ / 16153443, houdende regels ter uitvoering van de Wet natuurbescherming en het Besluit natuurbescherming (Regeling natuurbescherming). (Het moet voor de volledigheid gezegd dat voorgenoemde lijst ook niet geactualiseerd is aan de aanpassing van de Vlaamse jachtregelgeving in 2014.) Daarmee voldoet Nederland momenteel dus niet aan artikel 5 van voorgenoemde beschikking. In de Nederlandse wetgeving is eveneens geen bepaling te vinden die invulling geeft aan artikel 6 van deze beschikking.

Het Groothertogdom Luxemburg heeft in haar regelgeving geen bepaling die nominatief aanduidt welke examens van andere landen erkend worden als gelijkwaardig. In de praktijk wordt de gelijkwaardigheid volgens de Benelux regelgeving wel gerespecteerd. Daarmee voldoet het Groothertogdom Luxemburg momenteel dus enkel officieus aan artikel 5 van voorgenoemde beschikking. In de Luxemburgse wetgeving is eveneens geen bepaling te vinden die invulling geeft aan artikel 6 van deze beschikking. Mogelijks wordt ook daar officieus correct mee omgegaan.

Wallonië erkent nominatief de jachtexamens van de Benelux, Frankrijk en Duitsland in het Arrêté du Gouvernement wallon relatif aux permis et licences de chasse van 4 mei 1995. Daarmee voldoet Wallonië momenteel dus aan artikel 5 van voorgenoemde beschikking (met uitzondering van enkele andere mutueel

erkende landen zoals Oostenrijk). Daarenboven worden eveneens de jachtverloven als gelijkwaardig erkend. Daarmee voldoet Wallonië aan artikel 6 van voornoemde beschikking.

Artikel 5, punt 2 van voornoemde beschikking stelt het volgende over erkenning van jachtexamens in niet-Benelux landen : “Deze contacten met derdelanden mogen in geen geval afbreuk doen aan de binnen de Benelux geldende kwalitatieve criteria, met name de naleving van het gelijkwaardigheidsbeginsel v.w.b. de moeilijkheidsgraad van de jachtexamens. Indien ondanks alles toch afbreuk wordt gedaan aan het niveau van de examens, zou punt twee zoals beschreven in het vorige artikel opnieuw van toepassing worden.”

Artikel 4, punt 2 van voornoemde beschikking zegt daarover:

“Ingeval de regelingen met betrekking tot het jachtexamen gewijzigd zijn met een invloed op het gelijkwaardigheidsbeginsel van de moeilijkheidsgraad van de jachtexamens of, anderzijds, wanneer het door de waarnemer uitgebrachte rapport, als bedoeld in voorgaand lid, verstoringen t.a.v. ditzelfde gelijkwaardigheidsbeginsel aan het licht brengt, kunnen de overige Benelux-partners, via de bevoegde Minister die zich baseert op het gemotiveerde advies van de ambtenaar belast met het dossier binnen de Bijzondere Commissie voor het Leefmilieu :

a. verzoeken om de situatie binnen in onderling overleg vastgelegde termijnen te regulariseren;
b. ingeval het voorgaande verzoek niet is ingewilligd, passende wetgevende of bestuurlijke maatregelen nemen waarmee de erkenning van het door de bedoelde Benelux-partner georganiseerde jachtexamen nietig wordt verklaard. Deze nietigverklaring kan naar aanleiding van ontwikkelingen in de desbetreffende regelgeving weer ongedaan worden gemaakt.”

Vanuit de Bijzondere Commissie voor het Leefmilieu van de Benelux werd met de Franse autoriteiten contact genomen om de erkenning van het Franse jachtexamen bij te sturen.

In navolging van het overleg met de Franse autoriteiten hebben de Benelux-partners recent overeenstemming bereikt over het feit dat het huidige Franse jachtexamen niet langer erkend zal worden. De Benelux-partners dienen nu hun respectievelijke wetgeving te aligneren aan deze afspraak. Voorliggende bepaling zorgt voor de implementatie van die afspraak in de Vlaamse regelgeving. De Waalse overheid heeft aangegeven dezelfde aanpassing zo spoedig mogelijk door te voeren.

Het gelijkwaardigheid van het Franse jachtexamen wordt ingevolge deze wijziging geschrapt vanaf 1 januari 2024. Getuigschriften van het Franse jachtexamen afgeleverd voor die datum blijven geldig, voor zover ze reeds voorgelegd werden in het kader van de aanvraag van een Vlaams jachtverlof en dit jachtverlof jaarlijks wordt hernieuwd.

Als alternatief voor het Franse jachtexamen kan een Vlaams jachtexamen afgelegd worden. Dit wordt jaarlijks georganiseerd. Het ANB onderzoekt of het theoretisch jachtexamen desgevallend meer dan een keer per jaar kan worden georganiseerd.

De Franse autoriteiten hebben overigens laten weten dat jagers uit de Benelux-landen hoe dan ook in Frankrijk zullen kunnen blijven jagen op voorwaarde dat zij in het bezit zijn van een geldig jachtverlof.

2°: Naast de schrapping van de gelijkwaardigheid van het Franse jachtexamen (punt 1°) wordt ook een vierde lid toegevoegd aan artikel 9 van het jachtadministratiebesluit. Dat beperkt de gelijkwaardigheid van de niet-Vlaamse jachtverloven uit het derde lid. Enkel die jachtverloven die uitgereikt zijn op basis van erkende jachtexamengetuigschriften worden als evenwaardig beschouwd.

Om niet in conflict te treden met artikel 6 uit Benelux-beschikking M(2007)3 “elke Benelux-partner zich ertoe verbindt zijn wetgeving te wijzigen waardoor personen die in eigen land zijn vrijgesteld van het jachtexamen, die vrijstelling eveneens genieten in de andere lidstaten van de Benelux.”, wordt daarvoor een expliciete uitzondering geformuleerd in het vierde lid.

De bepaling in dit nieuwe vierde lid is slechts noodzakelijk voor zoverre in de wetgeving van een andere Benelux-partner bepalingen zouden opgenomen zijn die andere jachtexamens erkennen dan afgesproken in

de Bijzondere Commissie voor het Leefmilieu (bijvoorbeeld wanneer de Vlaamse wetgeving eerder is aangepast dan de Waalse wetgeving).

Artikel 50

Artikel 13 van het jachtadministratiebesluit bepaalt in welke gevallen de arrondissementscommissarissen een jachtverlof MOETEN weigeren. Dezelfde gronden gelden ook om conform artikel 15 van het jachtadministratiebesluit een afgeleverd jachtverlof in te trekken.

Aan artikel 13 van het jachtadministratiebesluit worden een punt 7° en 8° toegevoegd. Uitzetting van jachtwild of invasieve exoten heeft voor de meeste soorten een sterke impact op de lokale ecologie. De huidige strafrechtelijke impact beperkt zich momenteel tot een financiële impact. We stellen evenwel vast dat die financiële impact voor vele overtreders onvoldoende ontradend werkt voor recidive. Het verlies van het recht op een jachtverlof is waarschijnlijk meer impactvol. In basisbeginsel wordt daarom vanaf een eerste veroordeling een weigering van het jachtverlof voor één jaar en dus de onmogelijkheid om gedurende één jaar te jagen opgelegd. In geval het gaat om recidive wordt dit een weigering van het jachtverlof voor vijf jaar, of bij herhaalde recidive een levenslange maatregel. In geval van uitzetting van everzwijnen is dit vanaf de eerste veroordeling een levenslange maatregel omwille van de gigantische economische, ecologische en maatschappelijke impact van die soort.

Ook het schieten of vangen van soorten waarvoor jacht en bestrijding niet zijn toegestaan, mondt na de gerechtelijke of administratieve procedures meestal uit in een geldboete. We stellen evenwel vast dat die financiële impact voor vele overtreders onvoldoende ontradend werkt voor recidive. Belangrijk hierbij: we spreken hier over moedwillig schieten of vangen van de niet bejaagbare jachtwildsoorten of beschermde soorten. (bv houtsnippen, watersnippen, bergeenden,... of meerdere specimen na elkaar). We hebben het dan niet over het bij vergissing schieten van zeer sterk op bejaagbare soorten gelijkende specimen (bv een vrouwelijke krakeend bij een groep wilde eenden, een roek bij een kraaienbestrijding). In geval van beschermde soorten wordt ook het opzettelijk en betekenisvol verstoren (artikel 10, §1, 3° van het Soortenbesluit) evenals het gebruik van verboden middelen, installaties en methoden voor het doden of vangen van dieren (artikel 16 van het Soortenbesluit) onder deze regeling gevat.

Het bestaande punt 3° van artikel 13 van het jachtadministratiebesluit wordt afgestemd op het nieuw toegevoegde punt 8°.

Een punt 9° wordt toegevoegd op basis waarvan een jachtverlof geweigerd wordt aan, of een afgeleverd jachtverlof ingetrokken wordt van personen die in een proces verbaal aangeduid worden als plegers van een misdrijf zoals bedoeld in dit artikel. Deze weigering of intrekking gebeurt naar analogie met de intrekking van bijvoorbeeld het rijbewijs bij het plegen van ernstige feiten. De weigering of intrekking blijft geldig voor de duurtijd van de gerechtelijke procedure. Het betreft in dit artikel specifiek de PVs, opgemaakt door een verbalisant, voor vastgestelde misdrijven zoals bedoeld in de punten 3°, 4°, 5°, 7° en 8°, en dus niet de PVs voor klachten.

Artikel 51

Artikel 14 van het jachtadministratiebesluit bepaalt in welke gevallen de arrondissementscommissarissen een jachtverlof KUNNEN weigeren.

1°: Het bestaande punt 4° van artikel 14 van het jachtadministratiebesluit wordt afgestemd op het nieuw toegevoegde punt 6°.

2°: Naar analogie met artikel 13 worden ook in artikel 14 van het jachtadministratiebesluit nieuwe bepalingen toegevoegd m.b.t. het uitzetten van wild of exoten of het schieten of vangen van soorten waarvoor jacht en bestrijding niet zijn toegestaan. Ingevolge deze bepalingen kan een arrondissementscommissaris een jachtverlof weigeren aan personen aan wie om deze redenen een bestuurlijke geldboete is opgelegd.

Een punt 7° wordt toegevoegd op basis waarvan een jachtverlof geweigerd kan worden aan, of een afgeleverd jachtverlof ingetrokken kan worden van personen die in een verslag van vaststelling of een proces verbaal aangeduid worden als plegers van feiten zoals bedoeld in dit artikel. De arrondissementscommissaris oordeelt op basis van de feiten of deze zwaar genoeg wegen om een weigering of intrekking te motiveren. De weigering of intrekking blijft geldig voor de duurtijd van de bestuurlijke procedure. Het betreft in dit artikel

specifiek de PVs of verslagen van vaststelling, opgemaakt door een verbalisant, voor vastgestelde schendingen zoals bedoeld in de punten 1°, 2°, 4°, 5° en 6°, en dus niet de PVs of verslagen van vaststelling voor klachten.

De toepassing van artikel 14 houdt een discretionaire beoordeling van de arrondissementscommissaris in. De cijfers van het aantal geweigerde of ingetrokken jachtverloven per provincie kunnen op elk moment in het e-loket van het Agentschap voor Natuur en Bos nagegaan worden.

Artikel 52

De natuurinspectie controleert bij het aantreffen van een jacht of de jacht verloopt volgens de voorwaarden in de geldende regelgeving. Een van die voorwaarden is het hebben van een geldig jachtverlof. Bij een jachtcontrole op het terrein is het niet mogelijk om op voorhand te weten welke jagers je zal aantreffen, en is het bijgevolg ook niet mogelijk om op voorhand het e-loket jachtverloven te raadplegen. Wanneer een gewapend persoon die niet in orde is met de voorschriften gecontroleerd wordt, kan er een veiligheidsrisico ontstaan. Het ontvangen van de beslissing tot intrekking van het jachtverlof van de arrondissementscommissaris verkleint dit risico en faciliteert gerichte controles.

Artikel 53

1°: aanpassing aan de naamgeving van het Handhavingscollege.

2°: voor de bestaande regeling m.b.t. bestuurlijke geldboete wordt verduidelijkt dat de arrondissementscommissaris van Vlaams-Brabant op de hoogte wordt gesteld van de beslissing indien de woonplaats van de betrokken persoon zich niet in het Vlaams Gewest bevindt.

Artikel 54

Dit artikel formaliseert de dataverwerking conform de GDPR in het proces dat het agentschap uitvoert om wildbeheereenheden te erkennen en te subsidiëren. Het benoemt ook formeel de gegevens uit het digitaal platform (zie artikel 66 van dit wijzigingsbesluit), het rijksregister (federaal) en de kruispuntbank der ondernemingen (federaal).

Artikel 55 tot en met 60

Deze artikelen regelen de continue werking rond jachtplannen, en worden hieronder artikelsgewijs besproken.

Artikel 55

In artikel 23 van het jachtadministratiebesluit wordt voorwaarde 6 voor de erkenning van een WBE vervangen. De huidige voorwaarde zorgt voor een conflict tussen de goedkeuring van een jachtplan en de erkenning van een WBE. Immers, het jachtplan kan slechts ingediend worden door een erkende WBE en een WBE kan pas erkend worden als er een goedgekeurd jachtplan is waarin het WBE-werkingsgebied is vastgelegd. Ze zijn met andere woorden elkaars voorwaarde. Voor bestaande WBE's (de meeste WBE's zijn opgericht in de jaren '90) vormt dat in de praktijk relatief weinig problemen omdat zij inmiddels in een continuïteit van erkenning en jachtplannen zitten. Voor nieuwe of veranderende samenwerkingsverbanden is dat echter wel problematisch. Een WBE-werkingsgebied kon tot nu door elke WBE zelf arbitrair gekozen worden en er waren geen spelregels in discussies over aanduiding van dat WBE-werkingsgebied. Het wijzigen van een bestaand WBE werkingsgebied (zelfs op plaatsen waar dit werkingsgebied geen jachtterrein van de WBE omvat) is quasi onmogelijk. Onder de huidige clausule die bij de erkenning van een WBE voorrang geeft aan een bestaand werkingsgebied, kan een goedgekeurd jachtplan van een "oude" WBE X met daarin een aanduiding van een onlogisch WBE-werkingsgebied, de erkenning van een "nieuwe" WBE Y verhinderen, ondanks het feit dat WBE Y op gebied van jachtrecht en alle andere inhoudelijke voorwaarden voor erkenning, voldeed. De bepaling over de vormvereisten van het WBE-werkingsgebied onder de erkenningsbepalingen van de WBE hypothekeert dus veranderingen in de WBE's.

Aangezien de bepaling "binnen het WBE-werkingsgebied liggen geen terreinen die deel uitmaken van het WBE-werkingsgebied van een andere erkende WBE" meer een jachtplanmatige bepaling is dan een voorwaarde voor erkenning, is een overheveling naar de vormvereisten van een jachtplan in andere artikelen opportuun.

Om voorgenoemde redenen blijft de voorwaarde inhoudelijk wel bestaan, maar past ze beter bij de territoriale bepalingen over het jachtplan. Door de voorwaarde aldaar te integreren (zie artikel 56 van dit wijzigingsbesluit) ontstaat een onafhankelijkheid tussen het proces van de erkenning van een wildbeheereenheid (WBE) en het proces van goedkeuring van een jachtplan.

De huidige bepaling was ingegeven vanuit de nood tot een geografische samenhang van de jachtterreinen in de WBE. Om bij de erkenning van een WBE geen afbreuk te doen aan die doelstelling van samenhangend wildbeheer zoals beoogd door artikel 12 van het Jachtdecreet, wordt bepaald dat de ligging van de jachtterreinen van het samenwerkingsverband coherent moeten zijn. Die territoriale coherentie van het WBE-werkingsgebied wordt verfijnd ten opzichte van de huidige regelgeving en volledig beschreven in het nieuwe artikel 30 van het jachtadministratiebesluit en het bijhorend ministerieel besluit (cf artikelen 56 van dit wijzigingsbesluit). Het volstaat dan ook om bij de erkenning te verwijzen naar die bepalingen en aan te duiden dat een kandidaat WBE aan die voorwaarden moet kunnen voldoen.

Artikel 56

Artikel 30 van het Jachtadministratiebesluit van 25 april 2014 omvat de duiding van wie een jachtplan moet opmaken en aan welke voorwaarden een jachtplan moet voldoen. Dit artikel voegt enkele elementen toe aan de huidige bepalingen zodat ze nog specifiek en daardoor duidelijker worden.

Eerst wordt verduidelijkt dat een jachtplan opgemaakt moet worden door elke jachtrechthouder die het jachtrecht wil kunnen uitoefenen. Daarmee wordt aangeduid dat het jachtplan een noodzaak is voor de beoefening van elke vorm van jacht en tegelijkertijd dat wie het jachtrecht niet wil uitoefenen geen jachtplan moet opmaken. In beginsel is immers elke grondeigenaar jachtrechthouder, maar zolang hij geen jachtrecht wenst uit te oefenen is er geen noodzaak om een jachtplan te hebben.

Vervolgens wordt de rol van de WBE in het proces van jachtplannen verduidelijkt. De WBE kan nog steeds de rol opnemen om een jachtplan op te maken zoals vroeger. De focus in dit proces ligt nu echter eerder op de continue bijsturing van de jachtplannen. Ook daarin kan de WBE dezelfde rol opnemen als vroeger, uiteraard mits uitdrukkelijke toestemming van de jachtrechthouder. Aangezien de wijzigingen verlopen op basis van een veel meer verfijnde procedure inzake controle van het jachtrecht kan ook de jachtrechthouder zelf initiatief nemen, zonder dat hij daarmee de WBE moet belasten en ook zonder risico voor de WBE zelf.

Er wordt resoluut gekozen voor digitalisering in het proces van de jachtplannen. Hier wordt vastgelegd dat het jachtplan een digitaal document is. De volledige digitalisering is mogelijk omdat wijzigingen van bestaande jachtplannen gebeuren op basis van de wijziging van de status van een perceel (behoort tot het jachtterrein of behoort niet tot het jachtterrein) en niet meer op basis van verplaatsing van lijnen rondom dat perceel op een papieren kaart. Het feit dat het jachtplan een digitaal document is doet uiteraard geen afbreuk aan het feit dat die digitale bestanden kunnen afgedrukt worden voor het gebruik op het terrein. De bepalingen van het ministerieel besluit van 31 oktober 2014 tot vaststelling van een model voor een digitale kaart worden hier geïncorporeerd of opgeheven.

Hier wordt ook vastgelegd dat elk jachtterrein en elk WBE-werkingsgebied een unieke nummering krijgt die bepaald wordt door het Agentschap Natuur en Bos. In de praktijk is een dergelijke nummering al sedert enkele jaren in gebruik. Ze werd ontleend aan de nummering die door de jachtsector werd uitgewerkt in hun digitaliseringsproces en werd verder aangepast aan de digitale noden.

Aan de vormvereisten van een jachtplan worden enkele wijzigingen aangebracht:

- Door de digitale flow is een rigide kleurcode niet langer noodzakelijk. De actuele mogelijkheden om plannen te visualiseren zijn eindeloos veel groter dan in de papieren omgeving. Rigide kleurcodes zouden een optimale weergave enkel blokkeren.
- Er wordt toegevoegd dat de grenzen van 2 jachtterreinen niet kunnen overlappen. In se wordt dat bekomen bij het doorlopen van de procedure tot goedkeuring van een voorstel van jachtplan, maar het stond nooit woordelijk als voorwaarde van een jachtplan beschreven.
- Er wordt toegevoegd dat de grenzen van 2 WBE-werkingsgebieden niet kunnen overlappen. In de oorspronkelijke bepalingen van het Jachtadministratiebesluit werd dit bekomen door de bepaling in artikel 23, 6° over de erkenningsvoorwaarden van de WBE. In de praktijk interfereerde daardoor de erkenning van de WBE met de goedkeuring van een jachtplan, terwijl beide procedures in essentie een andere finaliteit hebben. De jachtplannen hebben tot doel om jachtterreinen ten opzichte van elkaar te onderscheiden zodat territoriale eenheden worden gevormd in functie van goed wildbeheer. De erkenning van een WBE heeft tot doel het wildbeheer op grotere schaal af te stemmen en

tegelijkertijd de administratie te verlichten door opschaling van de administratieve entiteit. Op welke geografische plaats die opschaling aanwezig is, is in functie van de erkenning van een WBE van ondergeschikt belang. Om die reden wordt de bepaling hier opgenomen en wordt er in artikel 23 van het jachtadministratiebesluit naar hier verwezen.

- Er wordt een specifieke verwijzing aangebracht naar het tweede lid van artikel 8, §1 van het Jachtdecreet van 24 juli 1991. Een jachtplan moet naast een aanduiding van de percelen waarvoor men het jachtrecht heeft, immers een visualisering geven van de aaneensluitendheid van het jachtterrein. Dit aspect werd tot op heden niet expliciet belicht.

Het laatste lid van het huidige artikel wordt hernomen in deze nieuwe versie van het artikel. Het geeft aan de minister de delegatie om de vormvereisten van een WBE-werkingsgebied te bepalen.

Daarnaast wordt de bestaande delegatie aan de minister om de vormvereisten voor het schriftelijk bewijs van jachtrecht te bepalen ook naar hier verplaatst.

Artikel 57

Dit artikel betreft de vervanging van een deel van het oorspronkelijk artikel 31 van het jachtadministratiebesluit en vervangt daarmee de bestaande regeling voor indiening en goedkeuring van een volledig nieuw jachtplan.

Paragraaf 1:

In deze paragraaf wordt de regeling uitgewerkt voor de indiening en goedkeuring van volledige nieuwe jachtplannen. Dit wil zeggen: jachtplannen die nooit eerder een goedkeuring kregen. In principe zijn voor de meeste plaatsen in Vlaanderen waar kan gejaagd worden jachtplannen aanwezig. Deze worden bestendig door artikel 82 van dit wijzigingsbesluit (zie verder, overgangsbepaling). Het indienen van een volledig nieuw jachtplan is dus ingrijpend en komt niet vaak voor. Het doel is om bij nieuwe jachtplannen zekerheid te hebben over de rechtmatigheid van het geclaimde jachtterrein en om overlap met andere bestaande jachtterreinen te voorkomen. Voor deze situatie is een procedure voorzien die zeer analoog is aan de procedure die tot nu toe jaarlijks voor elk jachtplan moest doorlopen worden. Er is wel één belangrijke verandering: in de huidige regeling is een schriftelijk bewijs van jachtrecht niet nodig voor percelen die reeds in een goedgekeurd jachtplan van het vorige jachtseizoen waren opgenomen. In de voorliggende regeling moet men nu in die situatie voor nieuwe jachtplannen wél een schriftelijk bewijs van jachtrecht voorleggen. Voor de percelen die reeds in een goedgekeurd jachtplan van het vorige jachtseizoen waren opgenomen en wijzigingen ondergaan in relatie tot bestaande jachtplannen is er een aparte regeling die in artikel 58 van dit wijzigingsbesluit (nieuw artikel 31/1 van het jachtadministratiebesluit) wordt uitgewerkt. De actuele uitzondering voor percelen die reeds in een goedgekeurd jachtplan van het vorige jachtseizoen waren opgenomen wordt dus herwerkt en afzonderlijk uitgewerkt voor nieuwe jachtplannen en voor wijzigingen in bestaande jachtplannen.

Een jachtplan wordt zoals ook in de huidige procedure ingediend bij de arrondissementscommissaris van de provincie waarin het jachtterrein of het grootste gedeelte ervan gelegen is. Gelet op de verdeling van de administratieve lasten binnen de administratieve overheid is dit een logische keuze.

Zoals gebruikelijk voor de huidige administratieve procedures kan de procedure in gang worden gezet via de papieren of de elektronische weg. De noodzakelijke formulieren zijn te vinden via de website van het Agentschap voor Natuur en Bos.

Voor nieuwe jachtplannen wordt voor elk perceel een schriftelijk bewijs van jachtrecht vereist. Wanneer dit voor één of meerdere percelen niet kan worden voorgelegd of het voldoet niet aan de vormvereisten van het schriftelijk bewijs van jachtrecht, wordt het voorstel van jachtplan onontvankelijk verklaard en eindigt de procedure. Dit met het oog op zekerheid over de rechtmatigheid van het geclaimde jachtterrein en om overlap met andere bestaande jachtterreinen te voorkomen. Situaties van bestaande jachtterreinen die inhoudelijk wijzigen of die van jachtrechthouder wijzigen worden in tegenstelling tot de huidige regeling niet onder deze bepalingen geregeld, maar worden verderop in het besluit geregeld. Het betreft hier dus heel specifiek een regeling voor volledig nieuwe jachtterreinen.

In tegenstelling tot de huidige regeling is voor de indiening van een voorstel van jachtplan voor een volledig nieuw jachtterrein geen vaste datum in het jaar bepaald. De vergelijking met andere jachtterreinen kan

immers ten allen tijde worden uitgevoerd aangezien de bestaande jachtplannen een permanente status hebben en bijgevolg een permanent geldige vergelijkingsbasis vormen.

Een volgende luik handelt over een nieuw jachtplan in de situatie waarbij een nieuwe wildbeheereenheid ontstaat door samenvoeging van meerdere jachtterreinen van onafhankelijke jachtrechthouders met elk een goedgekeurd jachtplan of waarbij de wildbeheereenheid uitbreidt door toevoeging van meerdere jachtterreinen van onafhankelijke jachtrechthouders of WBE's met elk een goedgekeurd jachtplan. In deze situaties moet niet voor elk perceel een schriftelijk bewijs van jachtrecht neergelegd worden omdat mag aangenomen worden dat de status van de vroeger goedgekeurde jachtplannen correct is en dus niet opnieuw bewezen dient te worden. Het is belangrijk om te duiden dat in deze situatie geen gelijktijdige wijzigingen aan de goedgekeurde jachtplannen worden getolereerd. Voor de controle van wijzigingen is immers schriftelijk bewijs van jachtrecht met bijhorende controleprocedure nodig. Om problemen van controle te vermijden wordt de wijzigingsprocedure volledig apart behandeld. De procedure voor wijzigingen aan goedgekeurde jachtplannen kan uiteraard perfect voor of na de goedkeuring van dit nieuw jachtplan uitgevoerd worden.

Een WBE legt een jachtplan neer voor minstens 5 jachtterreinen. In een vierde lid wordt expliciet aangeduid dat wanneer een WBE een jachtplan indient, alle leden hun schriftelijke toestemming moeten verlenen om hun jachtterrein op te nemen. Dit om te vermijden dat willekeurig jachtterreinen kunnen worden geannexeerd aan een WBE en dat daaraan verdere rechten zouden worden ontleend. Die schriftelijke toestemming zit verwerkt in de (reeds bestaande) formulieren die daarvoor beschikbaar zijn bij het Agentschap voor Natuur en Bos.

In het vijfde lid is een gelijkaardige procedure beschreven, maar dan voor een jachtplan dat door meerdere jachtrechthouders gezamenlijk ingediend wordt, zonder dat zij als groep een WBE vormen. Zij leggen een jachtplan neer voor één jachtterrein waarbinnen zij elk als jachtrechthouder hun jachtrechten kunnen uitoefenen. Alle jachtrechthouders moeten hun schriftelijke toestemming verlenen om hun jachtrechten op te nemen in dat ene jachtterrein. Die schriftelijke toestemming zit verwerkt in de (reeds bestaande) formulieren die daarvoor beschikbaar zijn bij het Agentschap voor Natuur en Bos

In het zesde lid wordt de indieningswijze van de formulieren geduid. Het kanaal om via de elektronische weg formulieren in te dienen is het e-loket van het Agentschap voor Natuur en Bos. Als alternatief wordt nog steeds de papieren procedure gebruikt, waarbij de in te vullen documenten kunnen gedownload worden van de website van het Agentschap voor Natuur en Bos en waarbij de ingevulde documenten per aangetekende post aan de bevoegde administratie moeten overgemaakt worden.

Paragraaf 2:

In deze paragraaf wordt de controleprocedure uitgewerkt voor de nieuwe jachtplannen die op basis van de vorige paragraaf werden ingediend.

De controleprocedure volgt een cascadesysteem waarbij voor elk van de verschillende opties in de cascade een beslissingsprocedure wordt uitgewerkt.

De eerste stap is dat de arrondissementscommissaris het ingediende jachtplan vergelijkt met alle reeds goedgekeurde jachtplannen. Op die manier kan hij detecteren of er eventueel percelen zijn die zowel in reeds goedgekeurde jachtplannen als in het nieuwe voorstel voorkomen.

Percelen die niet in reeds goedgekeurde jachtplannen voorkomen kunnen zonder meer geaccepteerd worden in het nieuwe jachtplan.

Voor percelen die wel reeds in goedgekeurde jachtplannen voorkomen, start de beslissingsboom. De arrondissementscommissaris beschikt over het schriftelijk bewijs van jachtrecht van de indiener van het voorstel van jachtplan (zie paragraaf 1, 2e lid). Hij vraagt daarom aan de tegenpartij, de houder van het goedgekeurde jachtplan waarin het bewuste perceel ligt, om desgevallend zijn schriftelijk bewijs van jachtrecht voor te leggen. Artikel 7 van het Jachtdecreet stelt immers dat bij betwisting enkel degene die het schriftelijk bewijs van jachtrecht heeft, aanspraak kan maken op het jachtrecht. De arrondissementscommissaris geeft de tegenpartij 4 weken de tijd om het bewijs aan te leveren. Dit is een billijke tijdspanne om dit bewijs aan te dragen. De vraag om het schriftelijk bewijs van jachtrecht voor te

leggen gebeurt met een aangetekende zending zodat de betrokkene met zekerheid op de hoogte is gesteld en opdat de begindatum van de 4 weken-periode (=verzenddatum van de zending) duidelijk zou zijn.

Na vier weken wordt geëvalueerd en dan zijn er twee verschillende mogelijkheden.

Als de tegenpartij geen schriftelijk bewijs van jachtrecht kan aanleveren, volgt uit de bepalingen van artikel 7 van het Jachtdecreet dat de tegenpartij niet langer over het jachtrecht beschikt. Het perceel wordt geaccepteerd in het nieuwe jachtplan en het wordt verwijderd uit het eerder goedgekeurde jachtplan van de tegenpartij. Het jachtplan van de tegenpartij wordt dan goedgekeurd zonder het bewuste perceel.

Als de tegenpartij wel schriftelijk bewijs van jachtrecht kan aanleveren moeten de schriftelijke bewijzen van jachtrecht gecontroleerd worden op hun geldigheid en volgt daaruit een beslissing. Net zoals in het vervangen artikel wordt als maatstaf voor deze procedure geoordeeld dat het oudste schriftelijk bewijs van het jachtrecht dat op dat moment nog geldig is, diegene aanduidt die het perceel mag opnemen in zijn jachtplan.

Hier zijn drie scenario's mogelijk:

- a. Het oudste nog geldige schriftelijk bewijs van jachtrecht is van de tegenpartij, de houder van het goedgekeurde jachtplan waarin het bewuste perceel ligt. Aan het goedgekeurde jachtplan verandert niets en het perceel wordt niet opgenomen in het nieuwe jachtplan.
- b. Het oudste nog geldige schriftelijk bewijs van jachtrecht is van de indiener van het nieuwe jachtplan. Uit de combinatie van de bepalingen van artikel 7 van het Jachtdecreet en de beslissingsgrond van het oudste nog geldige schriftelijke bewijs van jachtrecht uit dit artikel, volgt dat de tegenpartij niet langer over het jachtrecht beschikt. Het perceel wordt geaccepteerd in het nieuwe jachtplan.
- c. Indien op basis van de combinatie van de bepalingen van artikel 7 van het Jachtdecreet en de beslissingsgrond van het oudste nog geldige schriftelijke bewijs van jachtrecht uit dit artikel niet kan bepaald worden wie het perceel mag opnemen in zijn jachtplan, wordt het perceel uit beide jachtplannen geweerd. Het perceel wordt niet opgenomen in het nieuwe jachtplan en het wordt verwijderd uit het eerder goedgekeurde jachtplan van de tegenpartij. Het jachtplan van de tegenpartij wordt dan goedgekeurd zonder het bewuste perceel. De eerste situaties waarbij niet bepaald kan worden wie het perceel mag opnemen in zijn jachtplan zijn expliciet beschreven. Er is echter nog een derde "situatie" beschreven namelijk "er bestaat om een andere reden geen duidelijkheid over wie het jachtrecht op het perceel in kwestie heeft". Die is er gekomen omdat de praktijk leert dat regelmatig dergelijke onvoorzienbare situaties opduiken. Dit gebeurt bijvoorbeeld bij complexe erfeniskwesties.

Om te bepalen welke het oudst geldende schriftelijk bewijs van jachtrecht is, wordt in de eerste plaats gekeken naar de datering van het schriftelijk bewijs van jachtrecht. Een schriftelijk bewijs van jachtrecht met datering wordt automatisch als ouder beschouwd dan een schriftelijk bewijs van jachtrecht zonder datering. Wanneer er in situatie c van hierboven 2 schriftelijke bewijzen van jachtrecht zijn zonder datering, kan eveneens niet worden bepaald wie het perceel mag opnemen in zijn jachtplan en wordt het perceel uit beide jachtplannen geweerd. Dit heeft het grote voordeel dat in die situatie de eigenaar een belangrijke rol krijgt in de discussie. Zijn rechten worden in de eerste plaats gevrijwaard door in basisbeginsel geen inkleuring te doen en hij heeft de mogelijkheden in handen om met een correct schriftelijk bewijs van jachtrecht uit de impasse te komen.

Dit artikel formaliseert via het derde lid van §2 eveneens de dataverwerking conform de GDPR in het proces dat de arrondissementscommissaris uitvoert voor de correctheid van de jachtplannen. Het benoemt ook formeel de gegevens uit het digitaal platform (zie art 66 van dit wijzigingsbesluit), het rijksregister (federaal), en het kadaster (federaal).

Artikel 58

Dit artikel voegt een nieuw artikel 31/1 en 31/2 in het besluit in.

Artikel 31/1 betreft de vervanging van een ander deel van het oorspronkelijk artikel 31 van het jachtadministratiebesluit en vervangt daarmee de bestaande regeling voor wijziging van jachtplannen. Er zijn in de praktijk zeer veel verschillende situaties waarbij veranderingen van het jachtplan plaatsvinden. Dit betreft het schrappen van een perceel uit een jachtplan, het toevoegen van een perceel aan een jachtplan en het wijzigen van jachtrechthouder. Voor elk van deze situaties is een oplossing nodig met zo min mogelijk

administratieve belasting die toch een voldoende controle van de rechtmatigheid van de wijziging toelaat. Bijgevolg worden deze scenario's wettelijk uitgewerkt in verschillende paragrafen en leden van het nieuwe artikel 31/1.

Paragraaf 1:

In deze paragraaf wordt de regeling uitgewerkt voor wijzigingen aan goedgekeurde jachtplannen, hetzij de goedgekeurde jachtplannen op basis van het nieuwe artikel 31 van het jachtadministratiebesluit (cf artikel 57 van voorliggend wijzigingsbesluit), hetzij de goedgekeurde jachtplannen op basis van artikel 82 van dit wijzigingsbesluit (overgangsbepaling).

Het eerste lid bepaalt dat alle wijzigingen van een jachtplan ten allen tijde kunnen worden aangevraagd. Dit is onder de huidige regeling, met uitzondering van verwijdering van percelen uit het jachtplan, enkel mogelijk bij de jaarlijkse start van de procedure op 1 april.

De jachtrechthouder van het betrokken perceel is degene die de wijziging moet vragen. Zoals gebruikelijk voor de huidige administratieve procedures kan de procedure in gang worden gezet via de elektronische weg. Het kanaal om dit te doen is het e-loket van het Agentschap voor Natuur en Bos. Als alternatief wordt nog steeds de papieren procedure gebruikt, waarbij de in te vullen documenten kunnen gedownload worden van de website van het Agentschap voor Natuur en Bos en waarbij de ingevulde documenten per aangetekende post aan de bevoegde administratie moeten overgemaakt worden.

Vervolgens zijn in verschillende leden de procedures voor verschillende soorten wijzigingen uitgewerkt.

Paragraaf 2:

Een eerste soort wijziging is een schrapping van een perceel uit een goedgekeurd jachtplan. De jachtrechthouder moet bij zijn aanvraag onmiddellijk zijn schriftelijk bewijs van jachtrecht voegen. Zoniet wordt de procedure niet in gang gezet. Dit om talloze administratieve procedures zonder voorwerp te vermijden.

De arrondissementscommissaris vraagt dan aan de tegenpartij, de houder van het goedgekeurde jachtplan waarin het bewuste perceel ligt, om desgevallend zijn schriftelijk bewijs van jachtrecht voor te leggen. Artikel 7 van het Jachtdecreet stelt immers dat bij betwisting enkel degene die het schriftelijk bewijs van jachtrecht heeft, aanspraak kan maken op het jachtrecht. De arrondissementscommissaris geeft de tegenpartij 4 weken de tijd om het bewijs aan te leveren. Dit is een billijke tijdsperiode om dit bewijs aan te dragen. De vraag om het schriftelijk bewijs van jachtrecht voor te leggen gebeurt met een aangetekende zending zodat de betrokkene met zekerheid op de hoogte is gesteld en opdat de begindatum van de 4 weken-periode (=verzenddatum van de zending) duidelijk zou zijn.

Na vier weken wordt geëvalueerd en dan zijn er twee verschillende mogelijkheden.

Als de tegenpartij geen schriftelijk bewijs van jachtrecht kan aanleveren volgt uit de bepalingen van artikel 7 van het Jachtdecreet dat de tegenpartij niet langer over het jachtrecht beschikt. Het perceel wordt verwijderd uit het eerder goedgekeurde jachtplan van de tegenpartij. Het jachtplan van de tegenpartij wordt dan goedgekeurd zonder het bewuste perceel.

Als de tegenpartij wel schriftelijk bewijs van jachtrecht kan aanleveren moeten de schriftelijke bewijzen van jachtrecht gecontroleerd worden op hun geldigheid en volgt daaruit een beslissing. Net zoals in het vervangen artikel wordt als maatstaf voor deze procedure geoordeeld dat het oudste schriftelijk bewijs van het jachtrecht dat op dat moment nog geldig is, diegene aanduidt die het perceel mag opnemen in zijn jachtplan.

Hier zijn drie scenario's (met deelscenario's) mogelijk:

- a. Het oudste nog geldige schriftelijk bewijs van jachtrecht is van de tegenpartij, de houder van het goedgekeurde jachtplan waarin het bewuste perceel ligt. Aan het goedgekeurde jachtplan verandert niets.
- b. Het oudste nog geldige schriftelijk bewijs van jachtrecht is van de verzoeker tot aanpassing van het jachtplan. Het perceel wordt verwijderd uit het eerder goedgekeurde jachtplan van de tegenpartij. Het jachtplan van de tegenpartij wordt dan goedgekeurd zonder het bewuste perceel.
- c. Op basis van de combinatie van de bepalingen van artikel 7 van het Jachtdecreet en de beslissingsgrond van het oudste nog geldige schriftelijke bewijs van jachtrecht uit dit artikel niet kan bepaald worden wie het jachtrecht heeft op het perceel. Het perceel wordt verwijderd uit het eerder goedgekeurde jachtplan van de tegenpartij. Het jachtplan van de tegenpartij wordt dan

goedgekeurd zonder het bewuste perceel. De eerste deelscenario's waarbij niet bepaald kan worden wie het perceel mag opnemen in zijn jachtplan zijn expliciet beschreven. Er is echter nog een derde "situatie" beschreven namelijk "er bestaat om een andere reden geen duidelijkheid over wie het jachtrecht op het perceel in kwestie heeft". Die is er gekomen omdat de praktijk leert dat regelmatig dergelijke onvoorzienbare situaties opduiken. Dit gebeurt bijvoorbeeld bij complexe erfeniskwesties.

Om te bepalen welke het oudst geldende schriftelijk bewijs van jachtrecht is, wordt in de eerste plaats gekeken naar de datering van het schriftelijk bewijs van jachtrecht. Een schriftelijk bewijs van jachtrecht met datering wordt automatisch als ouder beschouwd dan een schriftelijk bewijs van jachtrecht zonder datering. Wanneer er in situatie b van hierboven 2 schriftelijke bewijzen van jachtrecht zijn zonder datering, kan eveneens niet worden bepaald wie het jachtrecht heeft en wordt het perceel uit het jachtplan geweerd.

Het is belangrijk om te noteren dat in deze scenario's de rechten van de eigenaar steeds maximaal worden gevrijwaard. Zijn eigendomstitel is immers steeds gedateerd.

Tot slot is hier nog de situatie waarin de titularis van een jachtplan zelf zijn percelen kan uitkleuren. Dit lijkt een banale situatie waarin weinig risico zit, maar dat is niet zo.

In dit geval is het opvragen van een schriftelijk bewijs van jachtrecht uiteraard niet zinvol. Enerzijds omdat het niet gaat om het doen gelden van het recht met het oog op bejaagbaarheid, anderzijds omdat het kan gaan om een perceel dat historisch in het jachtplan zit op basis van een mondelinge overeenkomst die vroeger rechtmatig werd gehonoreerd zonder schriftelijk bewijs van jachtrecht.

Toch is voor het uitkleuren van het perceel door de titularis van het jachtplan een controlemechanisme nodig. Wanneer een eigenaar zijn perceel ongevraagd uitgekleurd ziet, komt hij in de onmogelijkheid om wildbeheer uit te voeren/te laten uitvoeren op zijn perceel. Het perceel opnieuw bejaagbaar maken kan alleen op basis van een schriftelijk bewijs van jachtrecht, waarmee de eigenaar zich contractueel verbindt aan de jager die zijn perceel eerst verwijderd heeft. Op die manier zou de eigenaar in een zeer oncomfortabele onderhandelingspositie geduwd kunnen worden en worden zijn eigendomsrechten geschaad. Dit is in het bijzonder van belang voor eigenaars met schaderisico's. Het controlemechanisme kan eenvoudig werken wanneer de titularis van het jachtplan de eenvoudige schriftelijke toestemming tot uitkleuring aan de eigenaar vraagt. Op die manier is de controle gegarandeerd, kan de titularis van het jachtplan toch zelf de procedure initiëren en zijn de rechten van de eigenaar gewaarborgd.

Voor de jachtsector zou dit geen noemenswaardige bijkomende belasting mogen betekenen omdat sinds de hervorming van de wetgeving over jachtplannen in 2014 reeds voldoende tijd is verstreken (8 jaar) om eventueel onterecht ingekleurde percelen reeds te verwijderen.

Voor de eigenaar zijn er hiermee 2 manieren om zijn eigendommen uit een jachtplan te verwijderen. Een procedure die hijzelf volledig initieert en met de juiste bewijzen voltooit of een procedure die door de titularis van het jachtplan geïnitieerd wordt, waarvoor hij louter moet tekenen voor bevestiging.

Paragraaf 3:

Een tweede soort wijziging is een toevoeging van een perceel aan een goedgekeurd jachtplan. De jachtrechthouder moet bij zijn aanvraag onmiddellijk zijn geldig schriftelijk bewijs van jachtrecht voegen. Zoniet wordt de procedure niet in gang gezet. Dit om te vermijden dat de procedure in gang gezet wordt zonder dat de verzoeker effectief over het jachtrecht zou beschikken. Dit is onder de huidige regeling ook al het geval, maar dan op jaarlijkse basis bij voorlegging van het nieuwe voorstel van jachtplan.

De eerste stap is dat de arrondissementscommissaris het perceel uit het verzoek vergelijkt met alle reeds goedgekeurde jachtplannen. Op die manier kan hij detecteren of het perceel reeds voorkomt in een ander goedgekeurd jachtplan.

Percelen die niet in reeds goedgekeurde jachtplannen voorkomen kunnen zonder meer geaccepteerd worden in het jachtplan van de verzoeker.

Voor percelen die wel reeds in goedgekeurde jachtplannen voorkomen start de beslissingsboom. De arrondissementscommissaris beschikt over het schriftelijk bewijs van jachtrecht van de indiener van het verzoek. Hij vraagt daarom aan de tegenpartij, de houder van het goedgekeurde jachtplan waarin het bewuste perceel ligt, om desgevallend zijn schriftelijk bewijs van jachtrecht voor te leggen. Artikel 7 van het Jachtdecreet stelt immers dat bij betwisting enkel degene die het schriftelijk bewijs van jachtrecht heeft aanspraak kan maken op het jachtrecht. De arrondissementscommissaris geeft de tegenpartij 4 weken de tijd om het bewijs aan te leveren. Dit is een billijke tijdsperiode om dit bewijs aan te dragen. De vraag om het

schriftelijk bewijs van jachtrecht voor te leggen gebeurt met een aangetekende zending zodat de betrokkene met zekerheid op de hoogte is gesteld en opdat de begindatum van de 4 weken-periode (=verzendsdatum van de zending) duidelijk zou zijn.

Na vier weken wordt geëvalueerd en dan zijn er twee verschillende mogelijkheden.

Als de tegenpartij geen schriftelijk bewijs van jachtrecht kan aanleveren volgt uit de bepalingen van artikel 7 van het Jachtdecreet dat de tegenpartij niet langer over het jachtrecht beschikt. Het perceel wordt geaccepteerd in het nieuwe jachtplan en het wordt verwijderd uit het eerder goedgekeurde jachtplan van de tegenpartij. Het jachtplan van de tegenpartij wordt dan goedgekeurd zonder het bewuste perceel.

Als de tegenpartij wel schriftelijk bewijs van jachtrecht kan aanleveren moeten de schriftelijke bewijzen van jachtrecht gecontroleerd worden op hun geldigheid en volgt daaruit een beslissing. Net zoals in het vervangen artikel wordt als maatstaf voor deze procedure geoordeeld dat het oudste schriftelijk bewijs van het jachtrecht dat op dat moment nog geldig is, diegene aanduidt die het perceel mag opnemen in zijn jachtplan.

Hier zijn drie scenario's (met deelscenario's) mogelijk:

- a. Het oudste nog geldige schriftelijk bewijs van jachtrecht is van de tegenpartij, de houder van het goedgekeurde jachtplan waarin het bewuste perceel ligt. Aan het goedgekeurde jachtplan verandert niets en het perceel wordt niet opgenomen in het jachtplan van de verzoeker.
- b. Het oudste nog geldige schriftelijk bewijs van jachtrecht is van de verzoeker. Uit de combinatie van de bepalingen van artikel 7 van het Jachtdecreet en de beslissingsgrond van het oudste nog geldige schriftelijke bewijs van jachtrecht uit dit artikel, volgt dat de tegenpartij niet langer over het jachtrecht beschikt. Het perceel wordt geaccepteerd in het jachtplan van de verzoeker.
- c. Indien op basis van de combinatie van de bepalingen van artikel 7 van het Jachtdecreet en de beslissingsgrond van het oudste nog geldige schriftelijke bewijs van jachtrecht uit dit artikel niet kan bepaald worden wie het perceel mag opnemen in zijn jachtplan, wordt het perceel uit beide jachtplannen geweerd. Het perceel wordt niet opgenomen in het jachtplan van de verzoeker en het wordt verwijderd uit het eerder goedgekeurde jachtplan van de tegenpartij. Het jachtplan van de tegenpartij wordt dan goedgekeurd zonder het bewuste perceel. De eerste situaties waarbij niet bepaald kan worden wie het perceel mag opnemen in zijn jachtplan zijn expliciet beschreven. Er is echter nog een derde "situatie" beschreven namelijk "er bestaat om een andere reden geen duidelijkheid over wie het jachtrecht op het perceel in kwestie heeft". Die is er gekomen omdat de praktijk leert dat regelmatig dergelijke onvoorzienbare situaties opduiken. Dit gebeurt bijvoorbeeld bij complexe erfeniskwesties.

Om te bepalen welke het oudst geldende schriftelijk bewijs van jachtrecht is, wordt in de eerste plaats gekeken naar de datering van het schriftelijk bewijs van jachtrecht. Een schriftelijk bewijs van jachtrecht met datering wordt automatisch als ouder beschouwd dan een schriftelijk bewijs van jachtrecht zonder datering. Wanneer er in situatie c van hierboven 2 schriftelijke bewijzen van jachtrecht zijn zonder datering, kan eveneens niet worden bepaald wie het perceel mag opnemen in zijn jachtplan en wordt het perceel uit beide jachtplannen geweerd.

Paragraaf 4:

Een derde scenario van wijziging is dat waarin 2 of meer jachtrechthouders met onderlinge toestemming het jachtrecht op een perceel aan elkaar overdragen. Hiervoor geldt een vereenvoudigde procedure. Voor deze wijziging volstaat een akkoord van de partijen dat gedateerd en ondertekend is door alle partijen en dat duidelijk melding maakt over welke percelen het gaat.

Paragraaf 5:

Een vierde scenario van wijziging is dat waarin 2 of meer jachtrechthouders met onderlinge toestemming het volledige jachtterrein aan elkaar overdragen. Hiervoor geldt eveneens een vereenvoudigde procedure. Voor deze wijziging volstaat een akkoord van de partijen dat gedateerd en ondertekend is door alle partijen en dat duidelijk melding maakt over welk jachtplan het gaat.

Nieuw artikel 31/2 betreft de vervanging van een laatste deel van het oorspronkelijk artikel 31 van het jachtadministratiebesluit en vervangt daarmee de bestaande regeling voor wijziging van jachtplannen van WBE's. Er zijn in de praktijk ook hier verschillende situaties waarbij veranderingen van het jachtplan van WBE's plaatsvinden. Oorspronkelijk was slechts één van die situaties wettelijk geregeld. In dit artikel wordt verder de regeling uitgewerkt voor wijzigingen aan goedgekeurde jachtplannen die een invloed hebben op

het WBE-werkingsgebied van één of meerdere WBE's, hetzij de goedgekeurde jachtplannen op basis van het nieuwe artikel 31 van het jachtadministratiebesluit (cf artikel 57 van voorliggend wijzigingsbesluit), hetzij de goedgekeurde jachtplannen op basis van artikel 82 van dit wijzigingsbesluit (overgangsbepaling). Voor elk van deze situaties is een oplossing nodig met zo min mogelijk administratieve belasting. Bijgevolg worden deze scenario's wettelijk uitgewerkt in verschillende paragrafen en leden van het nieuwe artikel 31/2.

Paragraaf 1:

Een eerste situatie is die waarbij een WBE niet langer erkend is. Dit kan gebeuren wanneer de erkenning van een WBE verlopen is en geen nieuwe erkenning heeft plaatsgevonden of wanneer de erkenning van een WBE wordt ingetrokken overeenkomstig artikel 25 van het Jachtadministratiebesluit van 25 april 2014. Het verlies van erkenning van de WBE wordt opgevolgd door het Agentschap voor Natuur en Bos. Vanuit dat oogpunt is het logisch dat het agentschap deze wijziging van het jachtplan zelf kenbaar maakt aan de bevoegde arrondissementcommissaris. Die kan vervolgens het jachtplan aanpassen aan de nieuwe status van de betrokkenen omwille van de nieuwe administratieve toestand van de jachtterreinen.

In deze situatie verandert er aan het jachtrecht in se niets. In deze situaties moet evenwel niet voor elk perceel een schriftelijk bewijs van jachtrecht neergelegd worden omdat mag aangenomen worden dat de status van de vroeger goedgekeurde jachtplannen correct is en dus niet opnieuw bewezen dient te worden. De respectievelijke jachtrechthouders blijven immers dezelfde. De jachtterreinen krijgen daarbij ook een ander nummer overeenkomstig het nieuwe artikel 30, tweede lid, 2° van het jachtadministratiebesluit (cf artikel 56 van voorliggend wijzigingsbesluit). Dit moet dus ook formeel geregeld worden.

De regeling is zo dat voor deze situaties de afzonderlijk aangeduide jachtterreinen in het jachtplan van de WBE hun waarde zullen bewijzen. Voor alle jachtterrein die niet meer tot de WBE behoren wordt de afzonderlijke aanduiding jachtterrein in het oorspronkelijke jachtplan van de WBE, van rechtswege het nieuwe jachtplan.

Paragraaf 2:

Een tweede situatie is die waarbij een WBE beslist om een lid buiten de vereniging te plaatsen. Een WBE is immers een VRIJWILLIG samenwerkingsverband en kan ten allen tijde zelf kiezen wie tot dat vrijwillig samenwerkingsverband behoort en wie niet. In dat geval moet dat gemeld worden door de WBE zelf. Om misbruik te vermijden moet dit aan de arrondissementcommissaris gemeld worden met voorlegging van de officiële beslissing van de algemene vergadering. Het jachtterrein wordt dan uit het jachtplan van de WBE gehaald en gaat als afzonderlijk jachtplan verder.

Een derde situatie is die waarbij een lid beslist om uit de WBE te stappen. Een WBE is immers een VRIJWILLIG samenwerkingsverband en een lid kan ten allen tijde zelf kiezen of het tot dat vrijwillig samenwerkingsverband behoort. In dat geval moet dat gemeld worden door het lid zelf. Om misbruik te vermijden moet dit aan de arrondissementcommissaris gemeld worden met voorlegging van de formele kennisgeving aan de WBE. Het jachtterrein wordt dan uit het jachtplan van de WBE gehaald en gaat als afzonderlijk jachtplan verder.

Paragraaf 3:

Een vierde situatie is van een andere orde. Een onafhankelijk jachtrechthouder (niet behorend tot een WBE) kan met zijn jachtterrein in het WBE-werkingsgebied van een WBE liggen. Een WBE-werkingsgebied kon tot op heden immers willekeurig door de WBE worden aangeduid. In de praktijk blijken nogal wat conflicten te ontstaan omwille van het ontbreken van faire regels over de bepaling van de grenzen van het WBE-werkingsgebied. Dit had op sommige plaatsen het ongewenste gevolg dat bepaalde jachtrechthouders door een vroegere willekeurige aanduiding van een WBE-werkingsgebied "gevangen" zaten in dat WBE-werkingsgebied. Ook al wensten zij toe te treden tot de naburige WBE, was er geen enkele mogelijkheid om dat te doen, omdat de WBE op geen enkele wijze gedwongen kon worden om het WBE-werkingsgebied aan te passen. Met dit lid kan een wijziging van het WBE-werkingsgebied van een naburige WBE gevraagd worden door de WBE die een jachtrechthouder wil opnemen in haar werking. Om misbruik te vermijden moet dit aan de arrondissementcommissaris gemeld worden met voorlegging van de officiële beslissing van de algemene vergadering.

Paragraaf 4:

Een vijfde situatie is die waarbij een jachtterrein van een lid van de WBE wordt aangepast. De aanpassing van een jachtterrein gebeurt op basis van een schriftelijk bewijs van jachtrecht. Het is dus een invulling aan het jachtrecht en geeft bijgevolg invulling aan het eigendomsrecht. De bepaling van een WBE-werkingsgebied mag

de invulling van dat eigendomsrecht en jachtrecht niet a priori bezwaren. Daarom bepaalt deze paragraaf dat het WBE-werkingsgebied - zowel van de eigen WBE als desgevallend van de aanpalende WBE - de wijzigingen van het jachtterrein volgt.

Artikel 59

Dit artikel geeft de timing weer voor de eventuele goedkeuring van een nieuw jachtplan en de duur van de beslissingsprocedure voor een wijziging aan een jachtplan. De administratieve verwerking omvat verschillende stappen, die allen een zekere doorlooptijd vragen:

- twee weken voor ontvangst en controle van rechtmatigheid van verzoeken tot nieuwe jachtplannen of wijzigingen
- een week voor de opstart van de procedure om de tegenpartij(en) te consulteren
- vier weken voor de tegenpartij(en) om hun kant van de zaak te bepleiten.
- een week voor ontvangst en controle van rechtmatigheid van de elementen die door de tegenpartij zijn aangedragen
- twee weken voor de vergelijking van de schriftelijke bewijzen van jachtrecht en een beslissing
- een week om de beslissing kenbaar te maken aan de verschillende partijen
- een week om de jachtplannen zelf aan te passen

Deze termijnen lijken ruim, maar houden rekening met vertragende factoren zoals de werktijd-regimes van de dossierbehandelaars (deeltijdse tewerkstelling), de werkverdeling van de verschillende diensten die instaan voor jacht (vaak is jacht slechts één van de onderdelen van het takenpakket), verlofdagen, postbedeling, en andere mogelijks vertragende factoren. Zo verschuift de controle van jachtplannen weliswaar van de piekperiode van april tot juli naar een jaarrond belasting, maar het sluit niet uit dat door gerichte aanpassingsverzoeken of toevallige gelijktijdige indiening van aanpassingsverzoeken verspreide piekperiodes ontstaan doorheen het jaar. In dergelijke piekperiodes zullen de vooropgestelde termijnen niet te ruim bemeten zijn.

Het tweede lid bepaalt de datum waarop een jachtplan effectief werkzaam is. Dit is onmiddellijk op de datum van goedkeuring.

Het derde lid geeft aan dat de arrondissementscommissaris die de eindbeslissing in een procedure genomen heeft, de beslissing kenbaar maakt aan de verzoeker. Wanneer een (gewijzigd) jachtplan wordt goedgekeurd, maakt hij dit ook zo spoedig mogelijk kenbaar aan de betrokken jachtrechthouder (of WBE) en aan het Agentschap voor Natuur en Bos. De goedkeuring wordt niet alleen kenbaar gemaakt maar hij zorgt er ook voor dat het goedgekeurde jachtplan digitaal beschikbaar is. Enkel op die manier kent de jachtrechthouder snel zijn actuele jachtplan en kan hij het correct gebruiken. Hij kan het dan naar eigen wens voor eigen gebruik (laten) afdrukken. Ook aan het Agentschap voor Natuur en Bos beschikt dan over een digitale versie van het jachtplan. Dit is enerzijds noodzakelijk voor de beleidswerking rond jacht en jachtplannen: inhoudelijke jachtvragen, subsidieberekeningen, controle op erkenningsvoorwaarden van WBE's,... Anderzijds is dit noodzakelijk voor de handhaving door de dienst Natuurinspectie van het Agentschap voor Natuur en Bos. Zij moeten immers weten waar gejaagd mag worden en door wie en desgevallend wie over het jachtrecht beschikt om een correcte inschatting te kunnen maken van de wettelijkheid van de acties die zij op het terrein vaststellen.

Tot slot geeft het laatste lid de wijze aan waarop uitwisseling van informatie plaatsvindt tussen de arrondissementscommissarissen van twee aanpalende provincies. Dit is noodzakelijk voor jachtplannen die zich over meerdere provincies uitstrekken.

Artikel 60

Dit artikel duidt aan dat de jachtplannen bij de bevoegde arrondissementscommissaris raadpleegbaar zijn voor elke burger die dat wenst. Tegelijkertijd duidt dit ook de verantwoordelijkheid van de arrondissementscommissaris om de raadpleegbaarheid te garanderen.

Artikel 61

Dit artikel formaliseert de dataverwerking conform de GDPR in het proces dat het agentschap uitvoert om na te gaan of iemand kan deelnemen aan het jachtexamen. Het benoemt ook formeel de gegevens uit het

digitaal platform (zie artikel 66 van dit wijzigingsbesluit), het rijksregister (federaal), het strafregister (federaal) en de databanken inzake wapens (federaal en provinciaal).

Artikel 62

In dit artikel worden enkele praktische wijzigingen aangebracht m.b.t. de timing en de wijze waarop ingeschreven kandidaten voor het jachtexamen worden opgeroepen. Kandidaten krijgen uiterlijk vijf dagen voor het examen een persoonlijke communicatie met informatie over het examen. Het betreft enkel praktische modaliteiten, aangezien de data voor het examen al ruim vooraf gekend zijn.

Artikel 63 en 64

De actuele wetgeving geeft de mogelijkheid aan de minister om de ontwerpbegroting van het jachtfonds die het agentschap in overleg met het Centraal Comité maakt, goed te keuren. Bij de goedkeuring van deze wetgeving werd reeds in de nota aan de Vlaamse Regering n.a.v. het advies van de Raad van State verduidelijkt dat, om de gebalanceerde invulling van de doelstellingen van het Jachtfonds te garanderen en het risico op belangenvermenging maximaal te reduceren, de eindbeslissing omtrent de begroting bij de minister ligt, die zodoende de begroting kan goedkeuren of desgevallend bijsturen.

De voorliggende wijziging heeft als doel om de minister een extra mogelijkheid te geven om de ontwerpbegroting die het agentschap in overleg met het Centraal Comité maakt, terug te sturen naar het agentschap met de vraag om deze in overleg met het Centraal Comité bij te sturen. Dit doet niets af van de mogelijkheid die de minister nu reeds heeft om de begroting autonoom bij te sturen en goed te keuren, maar biedt de opportuniteit om hieromtrent ook een afstemming met het Centraal Comité op te starten. Om dit mogelijk te maken dienen de termijnen voor de goedkeuring van de begroting herzien te worden. Het agentschap zal de ontwerpbegroting vroeger aan de minister bezorgen, ten einde de minister de mogelijkheid te geven om uiterlijk tegen 1 december hetzij de begroting (al dan niet gewijzigd) goed te keuren, hetzij de begroting aan het agentschap terug te bezorgen voor bijsturing. In dit tweede geval worden bijkomende termijnen voorzien voor de verdere afhandeling van de goedkeuring van de begroting.

Artikel 65

Rechtzetting van een tyfout: waar '62' staat wordt eigenlijk '§2' bedoeld.

Artikel 66

Sinds de vernieuwing van de jachtwetgeving in 2014 is er een enorme digitale evolutie geweest. Er werd toen wel al voorzien in digitale dienstverlening en de wettelijke verankering ervan, maar nog niet op de schaal zoals die tot nu geëvolueerd is.

In 2018 heeft de GDPR (General Data Protection Regulation) of AVG (Algemene Verordening Gegevensbescherming) bijkomende eisen opgelegd aan de digitale dienstverlening. De krachtlijnen daarvan zijn verwoord in "Artikel 5. Beginselen inzake verwerking van persoonsgegevens":

1. Rechtmatigheid, behoorlijkheid (proportionaliteit) en transparantie
2. Doelbinding
3. Minimale gegevensverwerking
4. Juistheid
5. Opslagbeperking
6. Integriteit en vertrouwelijkheid

De implementatie ervan was geen probleem voor digitale dienstverlening in opstart, maar de implementatie levert wel problemen op voor een digitale dienstverlening die reeds ver gevorderd en beperkt juridisch onderbouwd was, zoals voor de jacht.

Daarom wordt in dit besluit een meer solide basis gelegd voor de digitale dienstverlening in verband met jacht. Voorliggende bepalingen aligneren de jachtadministratie en het digitale platform met de GDPR.

De e-loketten, de dossieropvolgingssystemen en de connecties naar de databanken binnen en buiten de Vlaamse overheid worden benoemd als digitaal platform. Het digitaal platform is gericht op het principe van de unieke gegevensinzameling. Dat wil zeggen dat de burger, bij zijn communicatie met de Vlaamse overheid

eigenlijk geen gegevens moet aandragen die reeds beschikbaar zijn bij de Vlaamse overheid. Er zijn evenwel beperkingen aan die unieke gegevensverzameling:

1. Om dit principe toe te passen moet de burger of rechtspersoon die de administratieve handeling uitvoert, uniek identificeerbaar zijn. De bestaande e-loketten zijn hier reeds op voorzien door een harde authenticatie via Rijksregisternummer of KBO-nummer. Dat is echter beperkt tot personen of organisaties die in België officieel geregistreerd zijn (Rijksregister, Kruispuntbank voor de sociale zekerheid en Kruispuntbank voor ondernemingen)
2. Om dit principe toe te passen moeten ook de authentieke databronnen actueel en ontsloten zijn. Voor de meeste Vlaamse databanken is dat geen probleem. Voor vele federale databanken vormt dat momenteel nog wel een probleem (kadaster, wapendatabanken, strafregister,...).

Om die reden wordt het principe van unieke gegevensverzameling hier voorwaardelijk benoemd.

De verschillende onderdelen van de jachtadministratie worden hier expliciet benoemd. Alle diensten van de Vlaamse overheid bevoegd voor jacht (Agentschap Natuur en Bos (Beleid, AVES, Natuurinspectie), Arrondissementscommissarissen bevoegd voor jacht):

- Voeren de informatie in in het digitaal platform
- Verwerken de informatie in het digitaal platform
- Verwerken de informatie voor andere processen waarvoor ze bevoegd zijn

Het invoeren van de data spreekt voor zich.

Het verwerken van data houdt onder andere in dat zij informatie kunnen toevoegen en wijzigen. Dat is belangrijk omdat zij verantwoordelijk zijn voor de actuele toestand van de data. Bijvoorbeeld de registratie van intrekking van jachtverloven of erkenningen is essentieel om de controlediensten hun werk goed te laten doen op basis van het digitaal platform.

Het verwerken van data houdt onder andere ook in dat de informatie kan gebruikt worden voor communicatie in de processen over jacht .

De diensten van andere Belgische overheden kunnen de data uit het digitaal platform eveneens verwerken voor alle processen in verband met jacht waarvoor zij bevoegd zijn (politie, justitie, provinciale belastingdiensten). Het verkrijgen van die gegevens kan evenwel beperkt of geweigerd worden door het hoofd van het agentschap om een wildgroei van datavragen te vermijden.

Artikel 67

In dit artikel wordt een nieuw artikel 61/1 in het jachtadministratiebesluit ingevoerd dat de overheid toelaat om verder in te zetten op digitale communicatie met de burger. Wanneer de bevoegde overheid beschikt over een e-mailadres van de burger waarmee ze wil communiceren, kan de correspondentie over het algemeen sneller gaan. Bovendien vermindert het de overheidskosten. Daarom wordt e-mailcorrespondentie als evenwaardig beschouwd aan een aangetekende zending. Er zijn evenwel enkele veiligheidsclausules ingebouwd om de zekerheid van correspondentie te garanderen. Het betreft een e-mailcorrespondentie met ontvangstbevestiging. Zonder bevestiging wordt na één week alsnog een aangetekende zending opgestart. In dat geval wordt wel een evenwaardige inperking van de responstijd voorzien om de vooropgestelde deadlines

te kunnen blijven garanderen. Uiteraard kan dit enkel wanneer de overheid beschikt over het e-mailadres van de correspondent.

Hoofdstuk 9. Wijzigingen van het Jachtvoorwaardenbesluit van 25 april 2014

Artikel 68

Correcte verwijzing naar de website van het agentschap doorheen het ganse jachtvoorwaardenbesluit.

Artikel 69

Het ANB is niet langer georganiseerd in provinciale diensten. Het is dus niet wenselijk die provinciale diensten nog te vermelden. In het geval van zeer harde en langdurige vorst kan het hoofd van het ANB de jacht opschorten, na dringend advies van de wilbeheercommissie.

Artikel 70

Het ANB is niet langer georganiseerd in provinciale diensten. Het is dus niet wenselijk die provinciale diensten nog te vermelden.

Artikel 71

Op voorwaarde dat nachtzichtapparatuur en geluidsdemping op vuurwapens ook federaal tot de toegelaten wapens gaan behoren, kunnen deze middelen ingezet worden voor de bijzonder jacht of bestrijding van everzwijnen.

Het gebruik van nachtzichtapparatuur die gemonteerd is op een vuurwapen kan verschillende voordelen hebben:

- Sowieso laat het toe om de dieren 's nachts of bij schemering beter te zien dan met het blote oog of conventionele richtapparatuur. Dat geeft aan zich enkele voordelen:
 - Men ziet meer doeldieren dan zonder deze middelen
 - Het laat toe om de dieren beter te identificeren en om ook een meer rustige en beheerste inschatting te maken
 - Het verhoogt de nauwkeurigheid van het beeld en laat dus toe om preciezer te schieten, zodat de kans op een slecht geplaatst schot (en mogelijks bijhorend lijden van het dier) vermeden wordt.
- Het maakt het gebruik van een lamp om het dier te verlichten minder noodzakelijk. Het zorgt er dus voor dat de gebruiker minder moet switchen tussen de gebruikte middelen (ergonomischer). Aan het gebruik van lampen kan gewenning optreden omdat de dieren de verlichting gaan associëren met jacht. Die gewenning is er niet met nachtzichtapparatuur.
- Nachtzichtapparatuur (en dan vooral warmtebeeldapparatuur) laat niet alleen toe om de doeldieren beter te zien, maar zorgt ook voor een betere inschatting van de eventuele aanwezigheid van andere

levende wezens of objecten in de buurt (mensen, andere dieren, gebouwen). Daardoor kan het ook een belangrijk instrument zijn in de verhoging van de veiligheid voor het nachtelijk schieten.

Het gebruik van geluidsdemping op een vuurwapen kan ook meerdere voordelen hebben:

- Het zorgt niet voor een volledige demping van het geluid, maar het zorgt er wel voor dat het hinderlijke geluidsniveau van een gewerschot aanzienlijk verlaagt.
 - Geluid van schoten is voor omwonenden vaak een bron van ergernis. Die kan deels weggenomen worden
 - Geluidsdemping is een voordeel voor het algemene geluidsniveau in de omgeving waarin het gebruikt wordt
 - Het zorgt dat eventueel effect van geluid op de niet-doeldieren in de omgeving gemilderd wordt
- Het zorgt voor een verlaagd risico op gehoorschade bij de schutter of andere aanwezigen tijdens de jacht
- Het kan ervoor zorgen dat eventueel meerdere dieren uit een groep geschoten kunnen worden omdat de andere dieren de richting van het geluid minder kunnen lokaliseren.
- Het zorgt om technische redenen voor een nauwkeuriger schotbeeld.

Het gebruik van nachtzichtapparatuur is evenwel geen evidentie. Het vereist van de gebruikers een goede kennis van de eventuele risico's. Men moet inzien en blijven beseffen dat het gebruik het blikveld verengt en dat het beeld soms obstakels wegfiltert. Dat kan tot gevolg hebben dat risico's in de omgeving niet worden gezien, met alle mogelijke gevolgen.

Ook het gebruik van geluidsdemping is voor veel mensen controversieel.

Om die reden is er de mogelijkheid dat de minister bijkomende regels opstelt voor gebruik en bezit. Zo zou bijvoorbeeld een specifieke opleiding of bijkomende registratie tot de vereisten kunnen behoren. Ook aspecten van het type te gebruiken instrumenten, de personen die ze mogen gebruiken, de tijdstippen en locaties waarop het gebruik toegestaan is, en andere aspecten van gebruik van deze instrumenten kunnen zo door de minister geregeld worden. Deze bijkomende regels zullen ook op de website van het agentschap gepubliceerd worden.

Artikel 72

Een vuurwapen dragen houdt steeds een potentieel risico in voor zichzelf en de omgeving. Een foutieve of onzorgvuldige manipulatie kan leiden tot een schot in een verkeerde of onbedoelde richting met risico op ernstige verwonding of dood van dier of mens in de omgeving. Het gebruik van alcohol, medicijnen of drugs kan leiden tot een verminderd bewustzijn. Dat verminderd bewustzijn impliceert een verhoogd risico op ongevallen. Het lijkt dan ook wenselijk om net zoals in het verkeer een beperking op te leggen voor het gebruik van alcohol, medicijnen en drugs bij het gebruik van vuurwapens tijdens jacht en bestrijding. De vaststelling en interpretatie van deze regels volgen de logica van de praktijk in de verkeerswetgeving.

Artikel 73

1°: De dagelijkse controle van kast- en kooivallen gebeurt in de praktijk vaak via elektronische weg, via camera's die op afstand raadpleegbaar zijn. Met deze wijziging wordt deze manier van werken ook wettelijk verankerd. Daarbij wordt verduidelijkt dat, in geval er doelsoorten in de kooi zitten, deze zo spoedig mogelijk en minstens dagelijks moeten verwijderd worden. Er wordt hier ook verduidelijkt dat dat zowel overdag als 's nachts kan gebeuren. In functie van het stressniveau is immers het vaak zinvoller om het te doen bij duisternis. Dit garandeert dat ook in geval van elektronisch toezicht tijdig terreinactie wordt ondernomen. Een gelijkaardige regeling bestond al voor de bijvangsten, en deze wordt behouden. Er wordt in kader van de

handhaafbaarheid bijkomend geduid dat de dagelijkse controle van vanglaar opgestelde kooien dagelijks uiterlijk één uur na zonsondergang moet gebeuren, naar analogie met de bepalingen in het Soortenbesluit.

2°: Het ANB is niet langer georganiseerd in provinciale diensten. Het is dus niet wenselijk die provinciale diensten nog te vermelden. Het wordt best verduidelijkt hoe men weet welk telefoonnummer op het plaatje moet vermeld worden. Deze formulering wordt afgestemd op de gelijkaardige bepaling in het Soortenbesluit.

Artikel 74

Onder de huidige regeling wordt een dier dat geschoten wordt op 1 januari uiterlijk op 30 april geregistreerd bij het agentschap. Dat betekent dat elke rapportering en evaluatie over het gevoerde beleid een wettelijk verankerde "vertragingstijd" kent van minstens 4 maand. In de praktijk kan ook nog de interne verwerking en controle bij ANB en INBO enige tijd in beslag nemen, waardoor de rapportering en evaluatie nog later komt. Om in de praktijk kort op de bal te spelen zoals bij het beheer van everzwijnen, is dit niet wenselijk. Daarom wordt de formulering aangepast. Dit brengt naast de vereenvoudiging van de bepaling ook een sterke inkorting van de "vertragingstijd" mee. Voor de jager betekent dit dat hij korter op de bal moet spelen met zijn administratie. Echter niet in die mate dat het praktisch moeilijk haalbaar wordt. Dit wordt ook gecombineerd met digitale optimalisatie van de melding, waarbij de melding via een app in het vooruitzicht wordt gesteld. Voor de bevoegde administratie betekent dit dat beleidsmatig kan gestuurd worden op basis van cijfermateriaal dat slechts 1 maand oud en in wildbeheertermen zeer actueel is.

Dit artikel heeft betrekking op de gewone jacht op grofwild. Gelijkaardige wijzigingen worden doorgevoerd m.b.t. de bijzondere jacht op grofwild (artikel 75 van dit wijzigingsbesluit) en bestrijding van grofwild (artikel 76 van dit wijzigingsbesluit).

Artikel 75

Zie duiding bij artikel 74 van dit wijzigingsbesluit, hier toegepast op bijzondere jacht op grofwild.

Artikel 76

Zie duiding bij artikel 74 van dit wijzigingsbesluit, hier toegepast op bestrijding van grofwild.

Artikel 77

Dit artikel vervangt eerst en vooral het oude artikel 54 Jachtvoorwaardenbesluit. De logica van het oorspronkelijke artikel wordt behouden, weliswaar met 4 wijzigingen:

- Toevoeging "de vertegenwoordigers van": tot op heden was de vertegenwoordiging van de jachtsector nogal groot t.o.v. de andere sectoren. We ondervonden dat dit onevenwicht de gesprekken niet steeds bevorderde. Sommige partijen werden ook met hun rechtspersoonlijkheid benoemd wat de perceptie wekte dat de vertegenwoordiging beperkt was. Door een meer generieke formulering wordt hieraan tegemoet gekomen.
- Schrappen 'erkende reservaten': De figuur van de erkende reservaten blijkt te beperkt. De vertegenwoordiging heeft als doel om alle beheerders of eigenaars van domeinen die een relevantie hebben i.f.v. wildbeheer bijeen te brengen.
- Toevoeging publicatie op de website: omwille van de transparantie is het wenselijk de gemaakte afspraken te publiceren. Door deze publicatie is er een maatschappelijke controle. Dat zorgt voor een afdwingbaarheid zonder in al te betuttelende regels te vervallen.
- Toevoeging ander grofwild: de everzwijnen worden stilaan opgevolgd door de edelherten en damherten. De mogelijkheid wordt voorzien om, op aangeven van de minister, ook een faunabeheerzoneoverleg te houden voor andere grofwildsoorten dan everzwijn.

Dit artikel vervangt ook het oude artikel 55 Jachtvoorwaardenbesluit. De logica van het oorspronkelijke artikel wordt behouden, weliswaar met 5 wijzigingen:

- Toevoeging "de vertegenwoordigers van": tot op heden was de vertegenwoordiging van de jachtsector nogal groot t.o.v. de andere sectoren. We ondervonden dat dit onevenwicht de gesprekken niet steeds bevorderde. Sommige partijen werden ook met hun rechtspersoonlijkheid

- benoemd wat de perceptie wekte dat de vertegenwoordiging beperkt was. Door een meer generieke formulering wordt hieraan tegemoet gekomen.
- Schrappen 'erkende reservaten': De figuur van de erkende reservaten blijkt te beperkt. De vertegenwoordiging heeft als doel om alle beheerders of eigenaars van domeinen binnen het WBE-werkingsgebied bijeen te brengen.
 - Toevoeging publicatie op de website: omwille van de transparantie is het wenselijk de gemaakte afspraken te publiceren. Door deze publicatie is er een maatschappelijke controle. Dat zorgt voor een afdwingbaarheid zonder in al te betuttelende regels te vervallen.
 - Toevoeging ander grofwild: de everzwijnen worden stilaan opgevolgd door de edelherten en damherten. De mogelijkheid wordt voorzien om, op aangeven van de minister, ook een faunabeheerzoneoverleg te houden voor andere grofwildsoorten dan everzwijn.
 - Toevoeging §2: WBE's die een gezamenlijk overleg willen houden, kunnen dit mits afstemming met en schriftelijke toestemming van het agentschap. In sommige regio's loopt het overleg op WBE-niveau niet of zeer stroef. Met deze nieuwe bepaling kan het agentschap het overleg beter sturen.

Artikel 78

Toevoeging publicatie op de website: omwille van de transparantie is het wenselijk de indicatoren te publiceren.

Artikel 79

In de praktijk stelt Natuurinspectie vast dat af en toe grofwildlabels niet volledig aangetrokken worden, daarna doorgeknipt worden en opnieuw gebruikt worden. Deze praktijk is onwettig. Om dit beter handhaafbaar te maken, wordt een verduidelijking toegevoegd dat labels op een wijze moeten aangebracht worden dat hergebruik niet mogelijk is, en dat beschadigde labels als ongeldig worden aanzien. Labels die niet volledig zijn aangetrokken voldoen niet aan deze voorwaarde, en zijn bij gevolg onwettig.

Hoofdstuk 10. Wijzigingen van het Besluit van de Vlaamse Regering betreffende de natuurbeheerplannen en de erkenning van natuurrezervaten van 14 juli 2017

Artikel 80

1° Dit artikel wijzigt artikel 6, §1 van het Besluit van de Vlaamse Regering van 14 juli 2017 betreffende de natuurbeheerplannen en de erkenning van natuurrezervaten, dat gaat over de openbare consultatie van het ontwerp van natuurbeheerplannen. Deze wijziging zorgt ervoor dat deze consultatie niet meer noodzakelijk is wanneer het gaat over beheerplannen die uitsluitend gaan over niet-publiek toegankelijke militaire domeinen.

2° Om de transparantie van de publieke consultatie van natuurbeheerplannen te verhogen wordt gevraagd om deze aan te kondigen via elke van de drie kanalen zoals voorzien in artikel 6, §2 van het Besluit van de Vlaamse Regering van 14 juli 2017 betreffende de natuurbeheerplannen en de erkenning van natuurrezervaten.

Hoofdstuk 11. Overgangsbepalingen

Artikel 81

Dit artikel heft het ministerieel besluit van 31 oktober 2014 tot vaststelling van een model voor een digitale kaart op. De betrokken bepalingen zijn overbodig geworden omdat jachtplannen en wijzigingen ervan op basis van percelen worden ingediend. Het ministerieel besluit wordt daardoor overbodig.

Artikel 82

Dit artikel zorgt ervoor dat er een naadloze overgang is van de huidige discontinue werking rond jachtplannen naar een continue werking rond jachtplannen. Concreet betekent dat dat geen nieuwe ronde van controle van voorstellen van jachtplannen moet plaatsvinden, maar dat de huidige jachtplannen dienen als vertrekbasis voor de toekomst. De huidige jachtplannen mogen dan misschien nog niet optimaal zijn, ze vormen de duidelijke basis om alle wijzigingsmogelijkheden op toe te passen die in de vorige artikelen zijn uitgewerkt. Zo kan de administratieve inspanning voor de jachtplannen helemaal verschoven worden van de

controle van jaarlijks nieuwe plannen naar een intensieve controle op mogelijke fouten in de bestaande plannen.

Artikel 83

Dit artikel heft het besluit van de Vlaamse Regering van 27 maart 1985 houdende reglementering van de handelingen die het grondwater kunnen verontreinigen integraal op.

Het besluit werd via eerdere wijzigingen al grotendeels opgeheven en bevat momenteel enkel nog twee bepalingen, die ondertussen deel uitmaken van andere regelgeving (o.a. VLAREM II, mestdecreet, KLIP). De aanhoudende periodes van droogte waarmee Vlaanderen reeds geconfronteerd werd en volgens de klimaatscenario's vaker zal worden, vereisen een andere omgang met o.a. bemalingswater dat wordt opgepompt en motiveren een verhoogde focus op het infiltratiebeleid en een kader voor het aanvullen van het grondwater. Hiervoor worden de nodige beleidsmatige initiatieven uitgerold waarbij de kwalitatieve bescherming van het grondwater verzekerd wordt. Het besluit van 27 maart 1985 zorgde binnen de tijdsgeest van toen voor een zeer generieke bescherming van het grondwater, maar die gelet op de hierboven aangehaalde regelgeving en beleidsdoelstellingen beperkend werkt.

Het besluit van 27 maart 1985 inzake handelingen die het grondwater kunnen verontreinigen bevat momenteel nog slechts 2 bepalingen:

- *Art 3: Het direkt lozen van stoffen van lijst I of II alsmede het indirekt lozen van stoffen van lijst I is verboden*
+ Bijlage Stoffen van lijst I en lijst II

Toepasselijke definities uit het grondwaterdecreet:

- o *Direkt lozen: het toevoegen of verspreiden van stoffen in grondwater zonder doorsijpeling in de bodem of de ondergrond*
 - o *Indirekt lozen: het toevoegen of verspreiden van stoffen, in het grondwater na doorsijpeling in de bodem of de ondergrond. De hoogste grondwaterstand in het gebied is steeds bepalend voor het vaststellen van een direkte of een indirekte lozing.*
- *Art 12. De ligging van ondergrondse leidingen met een minimumlengte van 100 m, die stoffen van lijst I of lijst II bevatten, moeten door de exploitant van de installatie medegedeeld te worden aan de directeur van de provinciale dienst van de administratie voor ruimtelijke ordening en leefmilieu uiterlijk honderd vijftig kalenderdagen na het van kracht worden van onderhavig besluit. De exploitant van deze installatie moet volgende dokumenten en gegevens bij het dossier voegen :*
 - 1° *een overzichtsplan op schaal 1/10 000;*
 - 2° *detailplannen van de begin- en eindpunten van de leiding en de bestaande pompstations met hun karakteristieken;*
 - 3° *de aard, dikte en diameter van de leidingmaterialen;*
 - 4° *de genomen maatregelen om verontreiniging van grondwater te voorkomen*

Het strikte verbod uit art. 3 van het BVR van 27 maart 1985 werd in 1995 zonder wijzigingen overgenomen in titel II van het VLAREM in de rubriek 52 - 'lozing in grondwater' zowel in de rubrieksomschrijving als in de algemene bepalingen (art. 4.3.1.2). In rubriek 52 wordt verwezen naar stoffen van lijst I en II opgenomen in bijlage 2B bij titel II van de VLAREM - Lijst van gevaarlijke stoffen voor lozing in grondwater. Deze lijsten bevatten bijna integraal dezelfde stoffen als lijst I en II uit de bijlage van het besluit van 27 maart 1985. Er is daarnaast een beperkte aanvulling in VLAREM voor zowel lijst 1 (punt 2 voor pesticiden) en lijst 2 (punt 2 biociden en derivaten). Chloriden werden niet overgenomen, maar voor chloriden is er in titel II van het VLAREM een milieukwaliteitsnorm grondwater. Bij lozing in grondwater moet aan deze VLAREM-norm voldaan worden.

Directe en indirecte lozingen worden bovendien ook gedefinieerd in titel II van het VLAREM (art. 1.1.2). Het opheffen van het BVR van 27 maart 1985 zal bijgevolg allerminst een vrijegeleide bieden voor lozingen in grondwater aangezien voor deze activiteiten al een beschermingskader bestaat in de VLAREM-regelgeving. Nitraten zijn niet overgenomen in lijst II, maar worden ondervangen door andere wetgeving. Het verspreiden van meststoffen in een waterige oplossing wordt namelijk geregeld in het mestdecreet, formeel het Decreet

van 22 december 2006 houdende de bescherming van water tegen de verontreiniging door nitraten uit agrarische bronnen.

De lijst I en II van het BVR van 27 maart 1985 is zoals gezegd generiek en bijgevolg zeer ruim en vooral niet stofs specifiek opgebouwd. Hierdoor heeft het strikte verbod uit artikel 3 van het BVR van 27 maart 1985 ook een beperkende werking naar andere activiteiten dan louter lozing in grondwater, zoals het terug in de ondergrond brengen van bemalingswater (retour).

Met de recente beslissing van de Vlaamse regering van 24 juni 2022 (VLAREM-trein 2019) werd de bemalingscascade ingevoerd en werd de focus gelegd op de retour van bemalingswater. De kwaliteitseisen voor het water dat men terug in de ondergrond wil brengen werden bijgestuurd zodat er ruimte voor retour gecreëerd wordt zonder afbreuk te doen aan de bescherming van het grondwater. Dit kwaliteitskader steunt op de milieukwaliteitsnormen (MKN) van grondwater aangevuld met de richtwaarde volgens het VLAREBO. Voor de gevaarlijke stoffen zonder MKN of richtwaarde geldt de rapportagegrens zoals vastgesteld in het Wateranalysecompendium (WAC).

Er werd voorzien dat dossierspecifiek en mits onderbouwing kan afgeweken worden van het generieke normenkader. In de gevallen waarbij bemalingswater aantoonbare concentraties van stoffen op lijst I bevat, maakt het op te heffen besluit van 27 maart 1985 retour nu onmogelijk. Dit maakt dat het handelingskader voor de omgang met PFAS voor wat betreft de retour van bemalingswater eveneens niet uitvoerbaar is gelet op het generieke verbod op het indirect of direct lozen van halogeenverbindingen (lijst I stof 1).

Omdat er een identieke overname gebeurd is van de bepalingen van artikel 3 van het besluit van de Vlaamse Regering van 27 maart 1985 in titel II van het VLAREM die deze bepalingen duidelijk koppelt aan de rubriek lozing in grondwater, de reeds bestaande kwaliteitskaders voor retour van bemalingswater en dat door invoering van het KLIP het artikel 12 zonder voorwerp geworden is, wordt voorgesteld om het besluit van 27 maart 1985 op te heffen. Dit heeft zoals hierboven toegelicht geen invloed op de beoogde bescherming van grondwater, gezien de bestaande beschermingsbepalingen die opgenomen werden in de vermelde andere regelgeving.

Artikel 84

Dit artikel behoeft geen toelichting.

De minister-president van de Vlaamse Regering,

Jan JAMBON

De Vlaamse minister van Justitie en Handhaving, Omgeving, Energie en Toerisme,

Zuhal DEMIR